

živá!
SLOVA

1979

Podle statistik umírají každým rokem v celém světě miliony dětí na nemoci, proti kterým mají již lékaři preventivní prostředky. Miliony dalších dětí jsou na celý život postiženy následky různých nemocí. Jak je vám jistě známo, 31. valné shromáždění OSN prohlásilo rok 1979 Mezinárodním rokem dítěte.

Pracovní skupiny složené ze zástupců mnoha mezinárodních organizací připravují na tento rok Světovou konferenci o dětech, která bude jednou z hlavních akcí programu OSN. Kromě toho bude 105 mezinárodních komisí zajíšťovat celou řadu akcí v jednotlivých zemích.

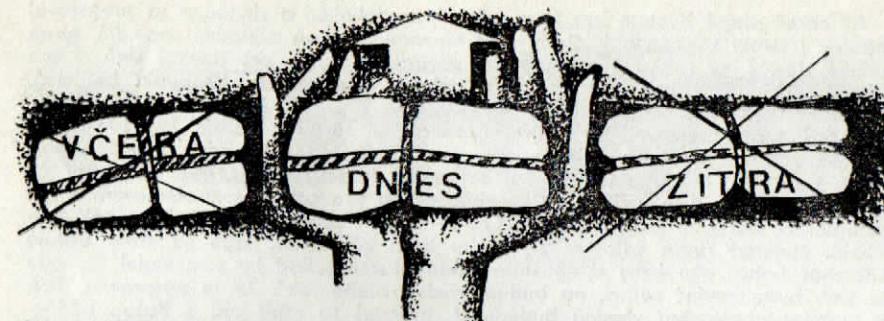
Dále se připravuje velká očkovací akce proti záškrtu, černému kašli, tetanu, spalničkám, dětské obrně a tuberkulóze, kterou budou podporovat také církve a náboženské skupiny.

Lidé myslí na děti! Nepřipomíná nám to, že Pán Ježíš měl rád děti a dával je za vzor i svým učedníkům? Choval se k dítěti jako k tomu, kdo mu je milý a vzácný. Dával za příklad jeho čistotu a upřímnost. Také my, a nejen v tomto roce, se zamysleme, jak se věnujeme dětem, jak pomáháme rodičům při jejich výchovných a sociálních problémech.

-r

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořinek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

STAROSTI

ICH PRÍČINY A LIEČBA

„Nestarajte sa o zajtraší deň, lebo zajtraší deň sa bude staráť o svoje veci. Dost má deň na svojom trápení.“
Matúša 6:34

Pán Ježíš v tejto kázni (Mt 6) hovorí trikrát „Nestarajte sa“ (v. 25, 31, 34). Je to tak dôležité, že to tri razy opakuje, a to vo vzťahu k otázke pokrmu, nápoja a odevu.

Strach je celkom určitá moc, sila a nepochopíme to skôr, kým si neuvedomíme, aké má zhoubné pôsobenie. Často zmyšľame o stave strachu ako o čomsi zápornom, ako o zlyhaní konať určité veci, zachovať určitý postoj. Tak to i je; je to zlyhanie v použití našej viery, ale čo musíme zdôrazniť, je, že strach prichádzza, zmocňuje sa nás a pripravuje nás o kontrolu nad nami. Je to veľká moc, aktívna sila, a ak si to neuvedomíme, celkom určite budeme strachom premožení. Ak pri nás nedosiahne, aby sme boli zatažení a deprimovaní stavom vecí, ktoré na nás doliehajú v prítomnosti, siahne po ďalšom osvědčenom prostriedku: predĺži svoje chápadlá smerom do budúcnosti.

Náš Pán teda hovorí o starostiah, ktoré vyvolávajú strach a obavy. Považuje starosti za moc, temer za osobu, ktorá sa vás zmocňuje. Hovorí o „zajtrašom dni“, ktorý sa postará o svoje veci. Tak zosobňuje starosti.

Strach a obavy majú činorodú predstavivosť. Vedia predvídať všetky druhy a typy možností. Vedia predvídať mimoriadne eventuality a svojou hroznou mocou a aktivitou nás môžu preniesť do budúcnosti a situácie, ktorá má ešte iba nastáť.

Pozrite sa, ako náš Pán pristupuje k problému ustarostenosti a úzkosti pred budúcnosťou. Predovšetkým zdôrazňuje, že „dost má deň na svojom trápení“. Ak už prítomnosť prináša trápenie, prečo sa ponáhľať v ústrety budúcnosti? Prechádzať zo dňa na deň stačí, uspokojte sa s tým. Ale nielen to. Ustarostenosť z budúcnosťou je tak výslove neužitočná a zbytočná, nič sa s ňou nedosiahne. Je to mrhanie energiou, lebo akokolvek sa budete znepokojovať, nemôžeme s tým robiť nič. V každom prípade katastrofy, ktorými budúcnosť straší, sú imaginárne, nemusia nastať vôbec.

Ale Pán ide ešte ďalej. Či nevidíte, že keď sa o budúcnosť strachujete už v prítomnosti, znížujete svoju výkonnosť potrebnú pre dnešný deň? Je tu akási „denná kvótá ťažkosti“. Každý deň má svoje problémy; niektoré sú rovnaké zo dňa na deň a niektoré sa menia. Ale každý deň musíme žiť preň sám ako jednotku. Nesmieme ísť dopredú a pridať k dnešnej kvóte zajtrašiu, lebo by to pre nás bolo príliš veľa. Musíme postupovať deň po dni. Pamäťate sa, ako náš Pán zavrátil učenikov, keď sa Ho snažili prehovoriť, aby nešiel do nepriateľskej Judee do domu, kde ležal mŕtvy Lazar? Poukazovali na možné dôsledky a na to, ako by to mohlo ohrozíť Jeho život. Pánova odpoveď bola: Či nie je dvanásť hodín dňa? (J 11:9). Máte žiť 12 hodín naraz, ale nie viac. Tu je kvótá pre dnešok; nuž vezmite ju a splňte ju. Nelámite si hlavu so zajtraškou. Dostanete i zajtrašiu kvótu, ale to bude až zajtra, a nie dnes.

Ak chceš prejsť životom bez toho, aby si sa dokaličil a zbytočne sa preťažoval a hádam i strátil zdravie a kontrolu nad nervami, toto sú základné pravidlá, ktoré dodržuj! Nevláč sa sebou včerajší alebo zajtrajší deň; že pre dnešný deň a pre 12 hodín, ktoré obsahuje (pozn. red. v dobách Pána Ježiša 12 hodín bol deň, a 12 hodín bola noc).

Doposiaľ sme uvažovali na rovine prirodenosti. To však nestačí. Pán ide ďalej. Máme sa učiť spoliehať na Boha, uvedomovať si, že ten, ktorý nám pomáha dnes, pomôže i zajtra! On bude ten istý aj zajtra. Je tu totiž nebezpečie, že zatiaľ čo na jednej strane veríme v Boha vo všeobecnosti a pre celý nás život, neveríme mu v jednotlivých časťach svojho života. Musíme sa učiť prinášať veci k Bohu tak, ako vznikajú. Niektorí ľudia žalostne zlyhávajú v tejto záležitosti, lebo sa stále usilujú predbiehať Boha; ako keby si neustále kládli otázku: „Rád by som vedel, čo odo mňa Boh bude žiadať zajtra, na budúci týždeň alebo rok“. To je nesprávne. Tak, ako nesmies predbiehať vlastnú budúcnosť, nesmies to robiť ani s Božou budúcnosťou pri tebe. Ži zo dňa na deň, ži život poslušný Bohu každý deň. Konaj to, čo Boh od teba žiada na každý deň.

V istom zmysle sa zverujeme do Božích rúk raz a navždy; ale v inom zmysle to musíme robiť každý deň. V istom zmysle Boh dal všetku milosť raz a navždy; áno, ale On nám dáva milosť aj po častiach, na každý deň. Tak sa môžeme pozerať na výrok v Židom 13:8 a 1. Korinčanom 10:13. A to platí o celej vašej budúnosti. Nepríde žiadna taká skúška, z ktorej by Boh nemal i východiska. Nikdy to nebude nad vaše sily, vždy tu bude pomoc.

Niekto môže pochopiť slová Pána Ježiša nesprávne a povedať: má kresťan sporil, ukladá si peniaze „na horšie časy“? Výraz „nestaráte sa“ neznamená doslovne, že by sme nemáli myslieť na budúcnosť vôbec, ale že sa nemáme strachovať, nemáme byť úzkostliví. Pán nehovorí, že keď vtáci neorú, nesejú, nežnú ani nezhromaždjujú do stodôl, že nemáme ani my orať, siat, žať a zhromažďovať. Naopak, Písma toto prikazuje. Ale nikdy nemáme na tieto veci myslieť tak veľmi, že by sme im dovolili ovládnuť nás život, alebo obmedziť výkonnosť v prítomnosti. Nás Pán odsudzuje nie toho človeka, ktorý orie a seje, ale toho, ktorý keď to urobil, sadne si a začne sa o to strachovať a neustále krúži myslou okolo toho. Taký je zatažený problém žitia a strachom z budúcnosti.

Strach je vždycky zlyhanie v aplikovaní vieri. Viera nepôsobí automaticky. Nikdy nezmyšľaj o viere ako o dačom, čo bolo raz do teba vložené a teraz má pracovať automaticky. Ty vieri musíš používať. Musíš si klásiť otázky, ako to s tvojou vierou vyzerá, pýtať sa svojej duše, prečo je znepríjemnená (Z 43:5). Viera znamená zavrhanie vecí, ktoré vylúčujú ustarostenosť, odmietanie úzkostlivosti. Viera znamená dôveru Bohu dnes aj zajtra. Nech On, vo svojej nekonečnej láske nám dá milosť a múdrost praktizovať tieto jednoduché pravidlá a tak sa deň čo deň v Nom radovať.

D. M. L.

Zajtra znamená niekedy už nikdy.

Ked' jeden bdie na stráži – dobre. Lepšie je ale, ked' bdejú všetci, lebo ked' jeden zaspí, ostatné oči bdejú – pozorujú nepriateľa. I v tom spočíva tajomstvo víťazstiev spoločnosti veriacich ľudi, zboru.

Držal som mnoho vecí vo svojich rukách. Takmer všetky som stratil. Ale nestratil som ani jednu jedinú vec z tých, ktoré som vložil do Božích rúk.

Dr. M. Luther

OTEC

TŘI ZNÁMÁ PODOBENSTVÍ

NAVRAT MARNOTRATNEHO SYNA (Pokračování)

6. shromáždiv všecko – v. 13: S jakou asi „proziravosťí“ a „odpovědností“ rozprodával mladší syn otcom nabýté a předané nemovitosti, když tolík pospíchal, aby už byl z domu! Jen, aby už měl peníze, v nichž viděl „záruku“ svého „životního štěstí“! Jaký vztah neúcty projevil k výsledkům otcová celoživotního úsilí a práce – a tím i k jeho osobě!

Bratře – sestro, s jakou moudrostí a odpovědností nakládáš s tím, co ti tvůj nebeský Otec dal a čím tě vybavil? Máš bázen Boží? To vše se pozná podle toho, JAK, KOMU a PROČ vlastně shromáždjuješ, neboť tyto otázky určují a vymezují tu hlavní: CO shromažďuješ?

7. odešel do daleké krajiny – v. 13: Nejen, že odcházi z prítomnosti svého otce, ale on se snaží odejít co nejdál, aby s ním mohol dokonale prieťažiť všecky styky a současně mu znemožniť jakékoliv vmešávaní do svého nově zvoleného životního stylu. Zříká se, distancuje od svého otce – nechce jej vidět, slyšet, nechce, aby mu jej někdo a něco připomínalo. „Dalekou krajinou“ doslova „spálil všecky mosty“ mezi sebou a otcem, mezi prostredím, které si sám chce vytvořit a prostredím svého domova.

Bratře – sestro, kam směřují tvé kroky, kam vlastně jdeš? Také odcháziš svým srdcem a myšlenkami někam jinam, byť

tvé tělo ještě bylo ve shromáždění, či už jsi někam zašel, kde nemáš být? A jak daleko? Kde jsi DNES vlastně? Necílíš, jak jsi daleko od svého Otce? Je ti to lhostejně nebo dokonce li to vyhovuje? A už teď můžeš říci, že jsi teď – bez něho – konečně spokojen a šťasten?

8. rozmral statek svůj – v. 13: pouze v rukou otce byl statek skutečným statkem a syn byl bohat pouze v otcí a v tom, co měl z otce. Od chvíle, kdy si statek vynutil a současně pohrdnal otcem, kdy se tedy stal „jenom jeho“ – bere statek valem za své. Pravá jeho cena je jen v otcí – v jeho pili a práci. V synu nemá onen statek svou pravou cenu. Ten, kdo něco tak snadno a bezpracně získal, nemůže mít k tomu jiný než povrchní a lehkovázný vztah! Také mladší syn, co lehce nabyl, také snadno pozbýl – rozmral. Tím jen dokázal, že nebyl záryl pro hospodaření a že jej neměl dosud dostat do rukou! Mladší syn prozrazuje typický rozpor lidského myšlení: rozpor mezi nároky a skutečnými rozumovými, sociálnimi a mravními předpoklady.

Bratře – sestro, nemáš často na svého nebeského Otce mnoho neskromných požadavků, aniž se pláš, zda a do jaké míry jsi pro jejich splnení zralý? Nemrháš velmi často ve svém nerozumu, touze po sebeuplatnění a tělesné horlivosti zcela neužitelné a hříšné těmi dary a hřívami, které jsi od něho dostal? A myslíš si, že sloužíš Bohu a lidem tím, co činiš? Vidiš v lidské chvále a licemerném ocenění „svých kvalit“ důkaz o správnosti svého počinání? Pamatuj, že mladší syn byl jistě velice oceňovaný a chválen za svou štědrost a pohostinství všemi svými nehodnými „práteli“!

9. byv prostopášně živ – v. 13: Zde však nejde jen o „nevinné utrácení“ z nerozumu či naivního sebeklamu! Je to vyložené zneužití otcem nahromaděného jméni k nedůstojnému, hanebnému způsobu života – k ukolení nízkých a mrzklých tělesných žádostí bez ohledu na rod, postavení a otcovu důstojnost! Zde už nejde jen o rozumovou, sociální a mravní nezralost, ale o svévolné, okázalé vyvrcholení vzpoury proti všemu tomu, co reprezentoval otec a jeho dům. A on má dokonce v tomto zcela zvráceném projevu – ve své vzpourě až do prostopášnosti – svou libost, uspokojení a zadostiučinění!

Bratře – sestro, nemáš také někdy sklon ke vzdoru, když tě tvůj nebeský Otec ve tvém toužebném přání nevyslychá a jsi ustanoven provokován požehnánimi druhými v této věci – těch, kteří si to očividně podle tebe nezasluhují? Ve věcech kříčlavé nespravedlnosti, k níž se přece má vyjádřit a něst odpovědnost svrchovaný a spravedlivý Bůh? Nejsi už v takovém pokusení Mu tedy „udělat naschvál“? Učinit pravý opak všeho, o čem víš, že je špatné pod zámkou, že „nemůžeš dát“ a že „už je ti všecko jedno“? Kolik je takových ztrátníků, kteří v domnění, že „potrestají Boha“ potrestají sami sebe a propadnou ve zkoušce? Ne, pravý syn svého otce, i když je „mladší“, nemůže nalézt trvalé uspokojení tam, kde není jeho místo!

10. a když všecko utratil, stal se hlad veliký v té krajině – v. 14: V jaké to situaci zastiňuje syna ona nepříznivá životní okolnost? Dbá on vůbec o to a je připraven nějak čelit onomu velikému hladu? Což to někdy zakusil v otcovském domě? Což se musel někdy starat o chléb pro sebe a pro druhé? To byla přece odjakživa otcova věc a starost! On – syn se přece staral pouze o kritiku otce a o to, jak přijít „k svým vlastním“ penězům a jejich pomocí k svému „užiti života“ – ale s hladem a ještě k tomu velikým – on nikdy nepočítal! Jak málo znol sebe, otce, a zejména onu „dalekou krajinu“, do níž se tak lehkovážně vydal! Teď už tu není otec se svým laskavým postojem, ale tvrdá skutečnost, na níž synova nelibost nic nezmění!

Bratře – sestro, ještě nevidíš onen „veliký hlad“ daleké krajinu rozumu a nevěry, pýchy, svévolie a prostopášné bez-

uzdnosti, jež je kolem tebe a která vnikla i do tebe? Vidiš z této chaotické situace všeobecné nejistoty bez cíle, životního smyslu a obsahu východiska? A jak ho chceš uvidět, když jsi už všecky své možnosti promarnil?

11. a on počal nouzi trpěti – v. 14: Konečně syn trpí! Trpí nouzí! To je pro něho dosud zcela neznámý pojem a nečekaná drsná skutečnost. Jak náhle pro něho ta daleká krajina ztrácí svůj půvab – je zde hlad, od otce už nemá nic a svým prostopášným marnotratnictvím si zde žádno hodnotnější společenské vazby nevytvoril. Falešní „prátele“ ho opustili, takže ve své nouzi zůstává zcela osamocen a úplně „na holičkách“.

Bratře – sestro, věš už, co je „duchovní nouze“? Co to znamená být se svou vlastní fyzickou, duševní a duchovní bídou v morálním krachu úplně sám a opuštěn „od Boha“ a od lidí? Ztratit všecky své iluze o lidech, o životě, o sobě samém – a to z vlastní viny? Jeví se ti ještě vůbec nějaká možnost vysvobození?

12. i všed přidržel se jednoho městěnina krajině té – v. 15: Do kterého domu a ke komu vlastně mladší syn ve své nouzi vstupuje? Kde, v kom a v čem hledá své útočiště před svým trýznivým pocitem hladu? Jak působivá, stále vlivná a atraktivní se ještě jeví ta „daleká krajina“ se svými městěniny pro mladšího syna! Kterýkoliv z nich má v jeho očích stále více autority než vlastní otec! Jednomu z nich se poddá, podřídí, jej poslechnel! Jej nekritizuje, proti němu se nebourí, jemu se neprotívá. Jak se nyní zcela nekriticky chytí on – ten „svobodomyslný člověk“ – cizích autorit k své vlastní škodě a hanbě!

Bratře – sestro, nemáš-li skutečnou bázeň Boží a není-li Pán tvůj skutečný král, budeš nutně sloužit v lidské bázni a závislosti cizím myšlenkám, snahám – autoritám! Pro „kus chleba“ budeš činit nepravost“ (Pr. 28:21), aniž zakusíš požehnaní spravedlivého (Z 37:25)! Koho se vlastně přidržuješ a v koho doufáš? Kam a ke komu to vlastně vstupuješ ve své nouzi? U koho hledáš své útočiště ve svém životním pochybení? Koho ses to vlastně chytí a komu věnuješ svou důvěru?

13. a on jej poslal na pole své, aby pásal vepře – v. 15: Jaká to potupa nejen synovské, ale vůbec lidské důstojnosti! Jaké kvality a na jaké úrovni je i to měšťanovo pole, když se k ničemu jinému nehodí než k pasení vepřů, kteří je dočista rozryjí? Tam je nyní synovo pracoviště a sebeuplatnění v rámci jím tak vymáhané svobody a tam je také konec jeho snů, představ a tužeb, jímž ve svém sobectví a zaslepenosti obětoval otce, domov, statek a svou lidskou důstojnost. Na nic jiného se měšťanům nehodí, k ničemu jinému jej nemohou potřebovat.

Bratře – sestro, už jsi pokořen, putoven, už jsi dostał od světa „za vyučenou“? Ještě trváš na úrovni oné daleké krajiny, na onech městanech, na jejich polích a stádech – ještě je toto vše pro tebe lepší a přitažlivější než Otec se svým domem? Nebo je to ještě málo – ten hlad a nouze, abys pochopil, poznal a uznal, že tam není tvoje místo?

14. i žádal nasytiti břicho své mlátem, kteréž svině jedly – v. 15: A ještě není konec té potupě! ZAČ vlastně ten ubohý syn ty vepře pase? Jeho odměnu není ani to, na co má uznané právo i ta svině! To není jenom nejbezohlednější výkoristování, to už je klesnutí na úroveň těchto nečistých zvířat. Tak klesá syn skrz hlad a nouzí v lidských očích a sám v sobě! Žádost mláta! Není to strašné, s čím se vůbec může spokojit člověk, natož syn tak bohatého otce?

Bratře – sestro, jak strašný vliv má nečistota a obcování s nečistotou, společenství a zaměstnání v prostředí, kde

lidé se nehanbí své lidství zahazovat! Jaký pokrm je tam pro tebe? Vyhovuje ti, můžeš mít na něj chuť? Snad už jsi tolík neupadl, abys byl žádostiv „mláta, které svině jedí“?

15. ale žádný nedával jemu – v. 15: Tu je dokonání synovy hanby a potupy až do dna! Ani toho „mláta“ není hoden u svého zaměstnavatele. Z toho vyplývá, že nečistí vepři mají pro „dalekou krajinu“ a její městěniny větší užitek a tedy i větší cenu než člověk – než mladší syn! A pro toto prostředí a pro tuto společnost s jejími prostopášnostmi, hladem, cynickými výkoristovateli, zpustlými poli, sviněmi a mlátem se on sám z vlastní svobodné vůle dobrovolně rozhodl. Tomu dal přednost před svým domovem? Žádny o něj nedbá, žádného nenalézá, žádný mu nic nedává, pro nikoho nemá nejmenší cenu a význam.

Ted' je úplně v koncích. Dobře ví, že jeho nynější stav je důsledkem nevěry v otcovu kvalitu, nespokojenosti s jeho vůlí, vzepření jemu, pohrdnutí jím, opuštěním otce a domova.

Nemůže být psychologicky výstižnějšího obrazu VZPOURY v celém jejím vývoji od jejího prvopocátku, v jejím vystupňování až k pochybenímu „triumfu“ své vole o zatrvení až ke konečnému finále: vědomí bezcennosti a nesmyslnosti všeho. Toto finále nemusí být a nebývá vždy vyjádřeno oním hmotným a existenčním krachem jako v našem případě, ale v zásadě je a zůstává ve své podobě pravidlem i přes všecky „úspěchy“ vzbouřence.

- **V spacom vozni sa do Božieho kráľovstva nedostaneme.**
- **Ak nebudeš pracovať pre Pána, Satan ťa určite zamestná.**
- **Kresťan má byť angažovaný v práci Pána Ježiša Krista. Žiadny nemá právo stať len ako divák.**
- **Pán Boh hovorí preto, aby sme Mu uverili, nie preto, aby sme Ho skúšali, aby sme sa snažili všetko prefiltrovať cez nás rozum.**

Vybral -jk

»ALE MNOHÝCH OBOHACUJÚCI«

2K 6:10

Ked' Pavol d'akoval Filipanom za dar, ktorý mu poslali po Epafroditovi, napísal: „...mám hojnosc, mám všetkého plno“. Okrem niekoľkých predmetov osobnej potreby mal ēste – okovy, ale listy, ktoré z väzenia písal, stali sa bohatstvom cirkevi. A jeho hojnosť a plnosť je ī našom podielom. Máme ju v našom Pánovi, ktorý bol plný milosti a pravdy. My všetci sme vzali z Jeho plnosti.

V Čom máme predovšetkým vykúpenie skrue Jeho krv, odpustenie hriechov podľa bohatstva Jeho milosti. Skrue Noho máme tiež pokoj s Bohom. Ale ēste stále klesáme v mnohom, je tu hriech, ktorého sa ēste dopušťame – ale v Čom máme prímluvu u Otca, našho veľkňaza, ktorý v oslávenom ľudskom tele prenikol nebesia a je u Otca za nás. V Jeho krvi máme aj prístup k Bohu, aby sme sa mohli neustále utiekovať k trónu milosti.

Máme Jeho Ducha, a On koná pri nás vzácnu službu – mení nás do obrazu Pána. Máme slová, ktoré Otec dal Synovi a Syn nám. Nimi sa sýtme, ony sú prostredkom, skrue ktorý nás Duch svätý uvádzá do každej pravdy. Máme tiež prepevnú reč prorockú, ktorá nám dáva orientáciu v šere prítomného veku, niektoré zo slov starozákonných prorokov čakali dodnes na svoje naplnenie. Sme jedno telo, cirkev, a ak chodíme vo svetle, máme obecenstvo jeden s druhým. Bezpočtu kŕst sme si overili, že sme bratia a sestrami a že v tomto spoločenstve nie sú prekážkou, aspoň nie podstatou, rozdiely v pleti, jazyku, kultúre, postavení... A toto obecenstvo sa v akejosi nebeskej projekcii premietla aj do minulosť – máme obلاčkov, ľudí, čo verili v toho istého Boha ako my, mužov a ženy všetkých kultúr a najrozmanitejších skúseností, aké život na zemi môže priniesť. Divame sa na nich v Písme – a rastie naša dôvera v Boha, napína nás vedomie spolu patřičnosti so všetkými, čo zo skúsenosti spoznali Ježišovo vernosť. Ale nepokracujme... ved' všetko je naše... „bud' svet, bud' život, bud' smrť, bud' prítomné veci, bud' budúce, všetko je vaše a vy ste Kristovi a Kristus Boží.“

A preto kresťania mnohých obohacujú, i keď nie sú vždy bohatí v hmotných veciach, ba niekedy práve „chudobní – ale mnohých obohacujúci.“

„Striebra a zlata nemám“, povedal Peter chromému žobrákovi, keď mu na očiach videl, že od neho očakáva almužnu, „ale čo mám, to ti dám – v mene Ježiša Krista Nazaretského vstaň a chod!“ – a on sa od tej chvíle mohol žiť vlastnou prácou. Od svojich počiatkov cirkev dávala svojmu okoliu hodnoty. Začali sa deliť o svoje so spoluveriacimi, ale čoskoro svoje pôsobenie rozšírili aj na iných.

Dnes si už nevieme predstaviť, akým krutým podmienkam boli v prvých storočiach n. l. ľudia vystavení. Malo vieme o smutnom živote detí, ktoré ich rodičia jednoducho ponechávali ich vlastnému osudu; stávali sa koristou obchodníkov s deťmi, ktorí z nich vychovali otrokov. Toto sa týkalo najmä dievčat. Pisatel epištoly Diognetovi spomína ako čosi pozoruhodné, že kresťania sa nezrieckajú svojich detí.

Ani inštitúcia otoctva, významnej zložky starovekej spoločnosti, neostala bez hlbokého vplyvu kresťanstva s jeho dôrazom na dôstojnosť a hodnotu človeka. Pre kresťana otrok zarovna so slobodným bol „tvor brat, za ktorého Kristus zomrel“ – na rozdiel od rímskeho zákona ba i aristotelovskej filozofie, podľa ktorej otrok bol iba „hovoriaci nástroj“.

Manželstvo sa medzi otrokmi podľa rímskeho práva nepokladalo za platné, ale v kresťanských kruhoch bolo platné tak, ako i medzi slobodnými ľuďmi a čo viac, rovnako platné bolo i manželstvo, v ktorom jeden z partnerov bol slobodný a druhý otrok.

Ked' bola Alexandria v polovici 3. storočia pustošená morom, Dionýzius, biskup cirkev v tomto meste, opísal oddanosť, s akou kresťania opatrovali chorých. Neraz nákuzu sami dostali a na ňu umierali, kým ich poľanskí súsedia „zapudzovali od seba tých, pri ktorých pozorovali príznaky nemoci a opúšťali svojich najbližších, vyhľadzovali na ulicu polomŕtvyh alebo mŕtvoly, o ktorých ďalší osud sa nezaujímali“ píše

Eusebius v svojich Cirkevných dejinách. Či k takémuž životnému štýlu a takejto službe bolo treba bohatstvo? Isteže nie, pokiaľ ide o bohatstvo materiálne. Oni však mali bohatstvo iného druhu, väčšie než hmotné: bohatstvo lásky, porozumenia, súčitu, obetavosti – bohatstvo duchovnej povahy.

Tajomstvo tohto bohatstva je meno Ježiša Krista Nazaretského. Tí, čo v Noho uverili ako v Syna Božieho a svojho Vykupiteľa, obohacovali a obohacujú mnohých, až po dnešné časy. V ich rukách sa prostredky, či malé alebo veľké, menia na chlieb a odev pre iných, áno aj pre nepriateľov, meno ich Pána stalo sa základom toho, čo nazývame kresťanskou kultúrou, ich amatérska dobročinnosť položila základy tomu, čo dnes poznáme ako sociálnu a zdravotnícku starostlivosť, ich evanjelium postavilo ženu na také miesto v spoločnosti, aké nemá ani v jednom z veľkých náboženstiev sveta. Ich vernosť aj v malých veciach, zodpovednosť voči hriwnám, z ktorých budú musieť výdať počet, vyúsťa v postoj k práci a k času, ktorého výsledkom je hmotný blahobyt kresťanských zemí, vysoká technická vyspelosť. Bola to práve a jedine duchovná klíma a myšlienková štruktúra kresťanstva, v ktorej boli položené základy modernej vedy.

Mohli by sme pokračovať...

Mohli by sme – trebárs, zájsť do jednej podtatranskej dedinky, do Pribyliny, a tam navštíviti jednu z našich starých sestier, čo v chalúpke, skromnej a málo pohodlnej, dožíva svoj – na službu chorým a opusteným naplnený – život. Tam sme ju nedávno navštívili, započúvali sme sa do jej vyprávania, pomodlili stojac okolo dedinskéj pece... a cítili svoj dlh. A keď sme odchádzali, vzali sme odkaz: – „veľmi ráda čítam Živé slová, keď ich dostanem, za jednu noc časopis skoro celý prečítam, napište im, brat, lebo ja už nemôžem, že som vďačná, len... akosi dnes sa pekne píše, ale menej koná... len ich pekne pozdravte odomňa!“

-mk

Velice dobrá

Jistý bratr navštívil rodinu, kde žilo také desetileté děvče. Mezi jiným se ho zeptal: „Víš, co máš dělat, abys přišla do nebe?“

„Když budu dobrá.“

„A jak dobrá musíš být?“

„Velice dobrá.“

„A jsi tak dobrá?“

Na tuto otázku musela samozřejmě říci, že ne.

„Ale potom nemůžeš přijít do nebe?“

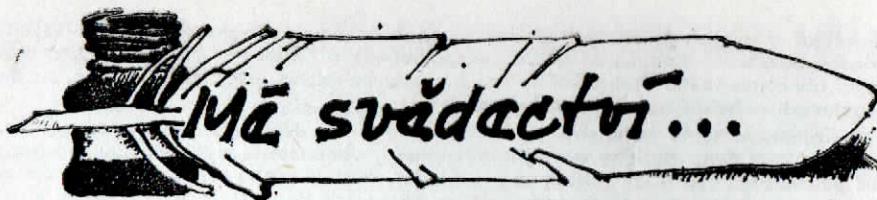
Děvče bylo překvapeno, když jí bratr vyprávěl, že ani on není dobrý a pro jeho hříchy by mu zůstalo také nebe navždy zavřeno.

„Ale jak je tedy možno dostat se vůbec do nebe?“

Nyní bratr mohl děvčátku ukázat cestu k Pánu Ježíši, který odpouští každý hřích tomu, kdo v Něho uvěří a odevzdá mu svůj život.

-stu

VŽDYŤ VŠICHNI JSOU HŘÍSNICI A NEMAJI TEDY VZNEŠENOST, KTERÁ PRICHÁZÍ OD BOHA. Z JEHO DOBROTY VŠAK LIDÉ DOCHÁZEJÍ OSPRAVEDLNĚNÍ ZDARMA, PROTOZE JE VYKOUPIL KRISTUS JEŽÍŠ.

Narodila jsem se v rodině, kde nikdo nebyl věřícím. Boží slovo se nečetlo, existence Boha se neuznávala. Mě dětství bylo štastné a bezstarostné.

Když mi bylo 14 let, přestěhovali jsme se z hor do většího města. Způsob našeho života se změnil. Začala jsem zde navštěvovat střední školu. Tam padla má jediná představa o Bohu a víře. Dominovala jsem se a byla tak naučená, že věří jen 80leté babičky, a až ty zemřou, věřících lidí už nebude. Do jedné třídy se mnou chodily však dvě upřímně věřící dívky. Všechny tři jsme se brzy skamarádily. Slyšela jsem svědectví o Bohu, o Pánovi Ježíši, byla jsem pozvána do shromáždění. Jaký byl můj údiv, když ve shromáždění neseděli starí lidi, ale mnoho mladých, muži i ženy, vysokoškoláci, mládež i děti. Rázem jsem mezi těmi všemi na mě hodnými lidmi poznala NĚCO. Oni něco měli, co jím zářilo z očí, z úsměvu, co bylo mezi nimi a přitom se to nedalo chytit do ruky. To něco bylo skutečné, ale nerozuměla jsem tomu. Nic si nepamatují ze služeb prvních shromáždění. Slovo z kazatelny se mě nedotýkalo. Zato jsem s upřímným srdcem vzala doma schovanou Bibli a pustila se s úsilím do nemožného. Není přece možné, aby takoví mladí lidé věřili, musím jim pomoci, odnaučit je to. Byli jinak vychováni, ale nejsou hloupi, pochopí to. Tak začaly naše nekonečné diskuse o stvoření, o zázrácích, o Pánovi Ježíši, kdo On byl, o věčném životě apod. Úkol převychovat mě kamarádky jsem později vzdala. Připustila jsem, že mohou lidé i ve 20. století opravdově věřit a přitom být „fajn“, můžeme si rozumět, pracovat i učit se spolu. Věřila jsem, že mohu žít dobré i bez Boha, vždyť nechci dělat nic špatného. Svou cestu života jsem si chtěla spravovat sama. Osobní pozvání k Pánovi Ježíši jsem odmítla.

Větší mrak v životě se objevil, když nám náhle zemřel tatínek. Rodinný klid se ztratil, v bolesti jsme nechápali jeden druhého. Maturovala jsem a nemohla jsem se rozhodnout pro žádné povolání. Život byl najednou bez východiska. Marně jsem hledala radu u lidí. Dokonce jsem si přála, aby mi nějaká nadpřirozená moc, síla poradila, co dělat. Po mnohých bojích jsem se rozhodla pro studium na vysoké škole. Přijali mě a pustila jsem se do knih, učení. Bylo nás hodně na koleji, ale cítila jsem se vzdálená od svých vrstevníků. I zde jsem však potkala věřící studentku. Poprvé jsem uslyšela, že Bůh je Otec a může být i mým Otcem. Tolik jsem toužila po otci, ale znova jsem se uzavřela.

V naději přijít na jiné myšlenky než jenom učení, opět jsem otevřela svou Bibli. Nevím ani, kdy ani jak se to stalo, ale pamatuji přesně na dlouhé týdny, které následovaly a jejichž jedinou ústřední myšlenkou bylo: Je, nebo není Bůh? Ráno, přes den i večer. Ve škole, na kolej i ve studovně. Když jsem myslela, že se z toho „zblázním“, chlédla jsem ve studiu materialismu najít odpověď pro to, že věřit je nesmysl, že to patří do dějin a ne budoucnosti. Najít odpověď na nejdůležitější otázku, vše ostatní se již z ní vysvětlí. Je nebo není Bůh?

Několikrát jsem slyšela, že odpověď na všechny otázky naleznou v Božím slově. Jednou večer už jsem nemohla dál. Dnes to musím vědět. Otevřáram Bibli a pomalu listuju až ke slovu: „I budu té oslavovati, Pane Bože můj, z celého srdce svého, a čtití jméno tvé na věky“ (Z 86:12). Pak náhle zmizel úsměv na rtech, který chlédla, ne, to nebudo dělat. Odpověď z nebe. Oslavovati Boha z celého srdce. Ten večer jsem usnula v pokoji, který jsem neznala. Zkusím to s tímto Bohem.

Za krátkou dobu jsem byla pozvána mezi skupinu mladých věřících lidí. Jejich svědectví o Pánovi Ježíši nezůstalo již bez odezvy. Poznala jsem, že Pán Ježíš je skutečnou cestou, pravdou i životem. A bez Něho nepřijdu k Otci. Mohla jsem pokleknout a poprosit Pána Ježíše, aby měl vzal, jaká jsem, aby mi odpustil všechno zlé, aby mě vedl po celý další život.

Patřím Pánu Ježíši již 7 let. Skrze Něho je mi Bůh milujícím Otcem. Chtěla bych na konec říci, že znovuzrození se mi stalo začátkem cesty poznávání Boží vůle a zámerů s námi. Přišly zkoušky i boje, ale Pán je věrný a neopouští. Prožila jsem mnohé pády i nové pozvednutí, abych se tak učila poslušnosti a mohla chápout smysl našeho života podle Jeho slova: „Ne vy jste mne vyvolili, ale já jsem vás vyvolil, a postavil, abyste šli a ovoce přinesli, a ovoce vaše aby zůstávalo...“ (J 15:16).

V. S.

Lidé říkají:

Člověče, poznej sám sebe! (Řek)

Člověče, ovládej sám sebe! (Říman)

Člověče, polepší se! (Konfucionista)

Člověče, zahlobej se nad sebou! (Budhist)

Pán Ježíš řekl:

Beze mne nemůžete dělat nic!

Věřící v Pána Ježíše říká:

Všecko mohu v Kristu, který mne posiluje!

Co o sobě řekli Boží lidé:

ABRAHAM: Aj, prach jsem a popel (Gn 18:27)

JOB: Zelím toho, co jsem mluvil (Jb 42:6)

IZAIÁŠ: Jsem člověk poskvrněně rty maje (Iz 6:5)

PETR: Jsem člověk hříšný (Lk 5:8)

PAVEL: Z hříšníků já první jsem (1Tm 1:15)

JAN: Padl jsem k nohám jako mrtvý (Z 1:17)

připr. -edu

KRESTĀN A ČAS

Veľkým problémom dnešného človeka je čas. Znovuzrozený človek by mal mať jasno v tom, ktoré úlohy a ktoré práce sú preňho najdôležitejšie a ktorým sa musí prednostne venovať. Vo svojom zamestnaní alebo v študiu sa vyznačuje usilovnosťou a čestnosťou. Pritom však si nachádza čas i pre Božie kráľovstvo. Zo svojho nabitého programu oddelí čas na každodennú modlitbu a čítanie Písma, pre zachovanie nedele ako dňa Pánovho, ktorý je daný pre spoločné obecenstvo v zhromaždení, spoločenstvo s inými kresťanmi, návštavy a odpočinok. Bude mať čas i na čítanie kresťanskej literatúry a službu v cirkvi. Takýmto spôsobom nasleduje Pána Ježíša, ktorý mal vždy čas pre osobné obecenstvo s Otcom na modlitbách, pre službu blížnym a zvestovanie Božieho kráľovstva.

J. R. S.

Podobenstvá o posledných veciach podľa

MT. 24-25
SERIAL

Skôr, ako začneme preberať jednotlivé podobenstvá o posledných veciach, ktoré sú napísané v 24. a 25. kapitole evanjelia Matúšovho, pripomíname si niekoľko všeobecných pravd, týkajúcich sa náslova predmetu. V minulom článku sme uviedli päť, v tomto ďalšie štyri poznatky.

6. Často môžeme počuť, alebo čítať myšlienku o tom, že Pánu Ježišovi neboli počas jeho života v ľudskom tele zjavené všetky veci, pretože sám seba „zmaril“ (F 2:7), t. j. vyprázdnil (Žilka), zriekol sa seba (Petrú). Na dôkaz toho sa uvádzajú napríklad i tieto verše:

a) „**Nie som poslaný, iba k ovciam zahynulým z domu Izraelovho**“ (Mt 15:24). S tým súvisí aj jeho príkaz učenikom: „**Na cestu pohanov neodídite a do mesta Samritárov nevodejte**“ (Mt 10:5).

Podľa týchto slov akoby Pán Ježiš nevedel, že prišiel zachrániť aj pohanov.

b) „**A keď vás budú prenasledovať v tomto meste, utečte do iného, lebo ameň vám hovorím, že nedokončíte miest Izraelových dokiaľ nepride Syn človeka**“ (Mt 10:23). Pán Ježiš v týchto slovách slúbil učenikom, že príde do svojho kráľovstva ešte za ich života. Podobne znejú i jeho ďalšie slová:

„**Ameň vám hovorím, že sú niektorí z tých, ktorí tu stojí, ktorí neokúsia smrti, dokiaľ neuvidia Syna človeka prichádzajúceho v jeho kráľovstve**“ (Mt 16:28; pozri tiež Mk 9:1, Lk 9:27).

„**Tak aj vy, keď uvidíte toto všetko, vedzte, že je blízko predo dvermi. Ameň vám hovorím, že nepominie toto pokolenie, až sa to všetko stane**“ (Mt 24:34). Výsledkom týchto slov Pánových bolo, že prví kresťania verili v jeho príchod ešte za svojho života. Matúš, Marek a Lukáš v dobe písania evanjelií žili v období veľkého prenasledovania, preto zdôrazňovali slová Pána Ježiša o jeho skorom príchode, ktorými sa vzájomne potešovali a posilňovali v trpežlivom očakávaní.

c) „**Ale o tom dni a o tej hodine nevie nikto, ani nebeski anjeli, ani Syn, iba sám môj Otec**“ (Mt 24:36).

Tu sám Pán priznáva, že Otec mu nezjavil čas jeho príchodu.

Čo k takému náhlrodu niektorých výkladačov Písma povedať? Môžeme pripustiť, že sa Pán Ježiš počas svojho chodenia touto zemou mylil? Istotne nie. Citované verše majú aj iný zmysel.

a) V tej dobe, keď Pán Ježiš posielal učenikov iba k Židom, neboli ešte príhodný čas pre zvestovanie milosti pohanom. Pán predsa vedel, že ho Židia neprijmu ako Mesiaša a preto Boh odníme od nich kráľovstvo Božie a dá ho inému národu. Tak o tom jasne hovoril v podobenstve o vinároch (Mt 21:43). Pokial sa však toto zvrhnutie Židmi zjavne nenaplnilo, boli Božiou milostou uprednostneni.

b) Pán posielal učenikov po dvoch do miest hlásat evanjelium kráľovstva. Mal byť ako poslovia kráľa. Povedal im, že než prejdú všetky mestá, Syn človeka vstúpi do nich (Mt 10:23). Pre výraz „**pride**“ Syn človeka je v gréckom originále rovnaké slovo ako u Mt 9:13 – „**neprišiel**“ som volať spravodlivých, ale hriešnych ku pokániu“, alebo Mt 10:34: „**neprišiel dom doť pokoj...**“ Nejde teda o jeho druhý prichod na zem, ale o jeho prichod v dobe jeho telesného pobytu na tejto zemi.

K veršu Mt 16:28: Jeden a ten istý výrok Pána Ježiša je zaznamenaný v troch verziach u Mt, Mk a Lk. Pretože Mk bolo napísané ako prvé, v ňom citované slová Pánove sú pravdepodobne najoriginálnejšie: „Ameň vám hovorím, že sú niektorí z tých, ktorí tu stojí, ktorí neokúsia smrti **dokiaľ neuvidia kráľovstva Božieho, prišlého v moci**“ (Mk 9:1). Tí, ktorí stáli pri Pánovi, nemali teda vidieť prichádzat Syna človeka v sláve a moci na zem (či na zemi), ale kráľovstvo Božie (takto čítame podobne aj u Lk). V tomto zmysle sa slová Pána Ježiša skutočne naplnili. Peter, Jakuba Ján sa stali svedkami Pánovho premenenia na hore v spoločnosti Mojžiša a Eliáša, čo sa vtedy nedostalo ostatným, a v priebehu 30 rokov sa posolstvo kríza a evanjelium milosti rozšírilo do sveta, dosiahlo Rím a mnoho ľudí vošlo do kráľovstva Božieho (v duchovnej a nie zemskej podobe). Tak toto kráľovstvo prišlo v moci, ktorú niektorí z tých posluchačov skutočne prezili a mnohí vrstevníci učeníkov sa tohto kráľovstva dočkali.

V prípade Mt 24:34 Pán hovoril o zničení Jeruzalema. To sa stalo za necelých 30 rokov, keď ešte žilo „pokolenie“ z doby ukrižovania Pána Ježiša.

c) Slová Pánove u Mt 24:36 majú zdôrazniť, že čas jeho druhého príchodu je výlučne Božou vecou a všetky ľudské výpočty a spekulácie sú bludné. Ak by niekoľko chcel tento čas určiť, potom sa vtiera do oblasti Božieho tajomstva. Ďalšie myšlienky by sme z tohto verša nemali odvazovať. Vedľa po svojom zmýtých vstani Pán Ježiš opäť učeníkom povedal: „**To nie je vašou vecou zriediť časy alebo jednotlivé doby, ktoré si Otec uložil vo vlastnej moci...**“ (Sk 1:7).

K uvedenému musíme ešte pripojiť známe verše z J 21:21-23. Rozšíria sa zvest o tom, že Ján sa dočka príchodu Pánovho. Preto sa sám apoštol Ján „opravuje“, dáva do poriadku. Pán Petrovi nepovedal, že Ján nezomrie, ale čo je Petrovi do toho, ak by skutočne chcel, aby sa Ján prichod Pánovho dočkal. Pánova predpoveď sa uskutočnila inak. Pán ponechal Jána do tej doby, než prišiel za ním na ostrov Patmos s jedinečným eschatologickým zjavením. A máme aj odôvodnenú mienku, že Ján ako jediný z apoštolov zomrel prirodzenou a nie mučenickou smrťou.

7. Základom mnohých eschatologických proroctiev je 70 týždňov, zjavených Gabrielem Danielovi (Dn 9:24-27).

Za „týždeň“ nemožno považovať v tomto zjavení sedem dní, pretože za 49 dní, resp. za 434 dní (62 týždňov) nebolo možné uskutočniť to, čo bolo predpovedané. Hebrejský výraz „szabua“ – „týždeň“ môže značiť alebo sedem dní, ale tiež i sedem rokov (3M 25:3-4, 8). 70 týždňov teda považujeme za 70×7 rokov = 490 rokov. Podľa proroctva táto doba sa delí na tri:

1. 7 týždňov = 49 rokov: Po túto dobu, od rozkazu Artaxerxa (Neh 2:1-18) v roku 445, bola vybudovaná ulica a priekopa Jeruzalema a to v čase veľkého útisku (Neh 4:16-17).

2. 62 týždov = 434 rokov: v proroctve bolo predpovedané, že Mesiaš (pomazaný vojvoda) bude zabity po 483 rokoch ($7+62=69 \times 7=483$) od rozkazu vybudovania Jeruzalema. Tak smrť Pánova by pripadala na rok 38 n. l.: 483-445=38.

Ak vezmemme do úvahy chybú v stanovení počiatku našeho letopočtu (Pán Ježiš sa narodil vo 4. alebo 5. roku), potom podľa predpovede Danielovi mal zomrieť v 33. roku n. l.

3. 1 týždeň = 7 rokov: za túto dobu vojvoda, ktorého ľud po smrti Mesiaša zničí mesto Jeruzalem i svätynu, uzavrie pevnú zmluvu s mnohými, potom v polovici týždňa zastaví zápalné obete i obete suché, a v druhej polovine týždňa vyleje spustošenie. Táto predpoveď sa doposiaľ nesplnila. A je teda základom eschatologie.

Je možné, že by učedníci, alebo prví kresťania očakávali naplnenie 70. týždňa za svojho života? Pán Ježiš spomína Daniela (Mt 25:15), ale v súvislosti so zničením Jeruzalema. Náplň posledného týždňa posolstva Danielovi bola zjavená až Jánovi na ostrove Patmos. Ale v proroctvách sa často pripomína „deň Hospodinov“, keď jeho nohy budú stať na Olivovom vrchu a Hospodin bude kráľom nad celou zemou (Za 14:4, 9). Anjeli povedali učeníkom, že práve Ježiš to bude, ktorý pride na Olivový

vrch tak, ako z neho odchádzal k Otcovi (Sk 1:11). Nemôžeme preto vylúčiť to, že známost starozákoných predpovedí o prichode kráľa k slávnemu kráľovaniu nad celou zemou, tajomné slová Pána Ježiša o Jeho opätnom prichode, zvest' anjelov o návrate Pánovom na Olivetskú horu – že to všetko priviedlo apoštолов i veriacich ľudí pred zničením Jeruzalema k istote, že sa dožijú druhého prichodu Pánovho na zem.

Tým však musíme vylúčiť všetky naše myšlienky o tom, že Pán Boh zmenil svoje plány, a odložil uskutočnenie 70. týždňa, ktorý mal nasledovať za Golgotou. Tak totiž mysleli aj súčasníci apoštola Petra, ktorým musel napísat: „Neodkladá Pán, váhajúc so zaslúbením, ako ho niektorí majú za takého, ktorý váha a odkladá; ale zhovieva vzhľadom na nás... Ale pride deň Pánov ako zlodej v noci...“ (2Pt 3:9-10).

8. Pre výklad Mt 24-25 musíme mať na zreteli ostatné biblické zprávy, týkajúce sa budúcič udatostí, a to starozákoné i novozákoné.

Je to najprv otázka Božích súdov:

- Súd nad domom Božím – Bema (súdna stolica Kristova 1Pt 4:17, 2K 5:10)
- Súd nad žijúcimi národnmi (Mt 24:7-8, 29; Zj 6-10)
- Súd nad Izraelem (Zj 11-15)
- Súd nad padlým kresťanstvom (Zj 17-19)
- Súd nad Gogom a Magogom (Zj 20:7J10)
- I Súd nad mŕtvmi pred veľkým bielym trónom (Zj 20:12-15).

Teraz je vhodné, aby sme sa zastavili nad otázkou, čo znamená výraz „skonanie sveta“ (Mt 24:3 a ďalšie). V SZ sa s týmto výrazom nestrétneme. Jediný verš, ktorý „skonanie sveta“ pripomína, je Dn 12:13: „A ty id' ku koncu a budeš odpočívať a vstanies ku svojmu losu pri konci tých dní“. O akých dňoch bola zmienka? Najprv o 1290 dňoch. Hovorí sa tu o zmŕtvychvstaní v súvislosti so skonaním dní.

V Žd 9:26 je napísané, že sa Pán Ježiš zjavil teraz, pri skonaní vekov. My žijeme na konci vekov (1K 10:11). Keď sa Pán Ježiš lúčil so svojimi učeníkmi, povedal im: „A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta“ (Mt 28:20).

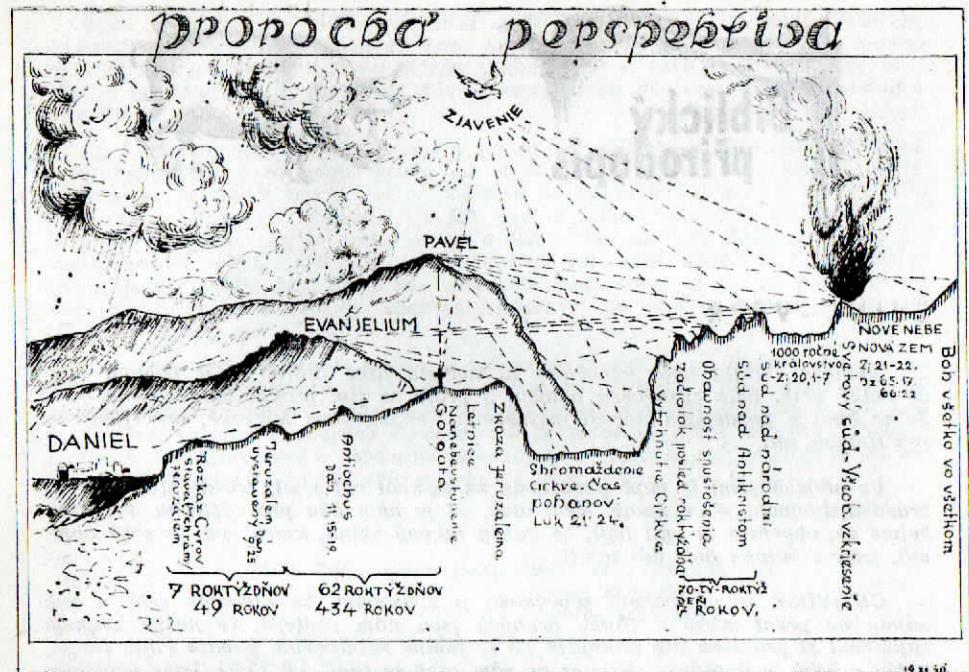
Skonanie sveta znamená teda koniec určitého časového obdobia, koniec určitého eónu – veku. Je to hranica medzi jedným – prítomným a druhým – budúcim vekom. Preto by sme mohli povedať, že

- pre cirkev skonanie sveta znamená vzkriesenie a vychvátenie k Pánovi pri Jeho prichode; (tým pre nich bude existencia sveta ako takého s jeho vplyvom a duchom skončená);
- pre Izraela koniec doby veľkého súženia a začiatok tisícročného kráľovstva;
- pre národy i odpadlé kresťanstvo skonaním sveta je tiež koniec obdobia veľkého súženia.

9. Často sa v biblickej literatúre stretávame s odporúčaním, ako v biblickom teste rozoznať príchod Pánov pre cirkev a príchod v sláve na túto zem. Rozoznáva sa to použitím gréckych výrazov: PARUSIA – príchod pre cirkev a EPIFANIA – príchod v sláve na túto zem.

Toto však nie je správne, ako si ukážeme na jednotlivých veršoch.

- Mt 24:3 – „Čo bude znamením tvjeho prichodu“ (parusia)
 24:27 – „Tak bude aj pri prichode Syna človeka“ (parusia)
 1K 16:17 – „A radujem sa prichodu Štefana“ (parusia)
 1Te 4:15 – „Ponechaní do prichodu Pánovho“ (parusia)
 2Tm 4:1 – „Teda ja osvedčujem pred Bohom a Pánom Ježišom Kristom, ktorý má súdiť živých i mŕtvyh za svojho prichodu“ (epifaneia)
 2Pt 1:16 – „keď sme vám oznámili moc a prichod nášho Pána“ (parusia)
 Mk 8:38 – „za toho sa bude aj Syn človeka hanbiť, keď pride v sláve svojho Otca“ (erkesthai)
 Sk 1:11 – „Tento Ježiš, ktorý bol vzatý od vás hore do neba, pride tak, ako ste ho videli ísť do neba“ (erkesthai)
 Žd 10:37 – „Lebo ešte málo, máličko, a ten, ktorý má prist pride a nebude meškať (ekein)

Z týchto ukážok originálnych gréckych výrazov v niektorých veršoch, týkajúcich sa prichodu Pána Ježiša, vyplýva:

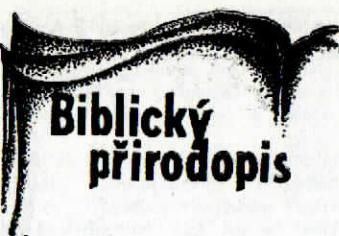
- výraz „parusia“ sa používa pre oba prichody (pre cirkev do oblakov, aj v jeho sláve na zem), prichodu ľudu všeobecne a tiež **prvého prichodu** Pánovho na zem v jeho poníženom človečenstve.
- Okrem výrazov „parusia“ a „epifaneia“ sa používajú aj ďalšie pre vyjadrenie prichodu Pána Ježiša.
- Nemožno teda k Pismu pristupovať mechanicky, vytvoril si určité schémata. Biblia, to nie je kniha jedného autora, aj keď všetci boli vedení jedným Duchom. Používali výrazov známych vo svojej dobe. Preto aj my musíme byť vedení Duchom Božím, aby sme do práv Božieho Slova vnikli.

Týchto deväť bodov sme si museli pripomennúť v úvode k výkladu siedmich podobenstiev o posledných veciach.

-jos

 Nechaj zajtrajšie starosti pre zajtrajšiu silu;
 Zajtrajšiu prácu pre zajtrajší čas;
 Zajtrajšie skúšky pre zajtrajšiu milosť –
 – a všetko pre zajtrajšieho Boha.
 (Mat 6:25)

David Livingstone

SVINĚ – VEPŘ

Některá zvířata byla označena za nečistá také proto, že u pořanů byla ve velké úctě. Byla zasvěcena bohům, a proto se jim prokazovala božská čest. Svině byla u pozdějších národů zasvěcena Venuši, sova Minervě, orel Jovišovi, pes Hekátě, atd.

Ve většině zemí je vepř považován za symbol chtivosti, povalečství, lenosti, žravosti, libování si ve špině. Není divu, že je nám dán pro výstrahu. Přezkoušejme se, abychom si byli jisti, že každý takový sklon, který jsme v sobě objevili, jsme z milosti Boží odstranili.

CHТИVOST je výsledkem sobeckosti a způsobuje, že klademe sebe a své zájmy na první místo a zájmy druhých jsou nám vedlejší. Je naším zvykem zajišťovat si pro sebe vše nejlepší? To rozhodně neodpovídá povaze Pána Ježíše, neboť o Něm je napsáno: „Kristus ne sám sobě se libil“ (R 15:3). Jsme vybízeni: „Nehleďte jen každý na vlastní zájem, ale každý také na zájem druhých“ (F 2:4).

POVALEČSTVÍ je jeden z vážných hříchů, na který útočí kniha Přísloupí. Všichni si musíme dát pozor, abychom nevěnovali zbytečně mnoho času spánku. Od mladosti se můžeme učit brzo se budit, ihned vstát, číst si Bibli a modlit se dříve než nastane denní shon. Jsme-li však dlouho do noci vzhůru nebo trávíme-li večery pod plívem různého vzrušení, budeme ráno samozřejmě ospalí. Jistý mladý věřící člověk se ptal staršího bratra, o němž věděl, že ráno brzo vstává ke čtení Božího Slova a k modlitbě: „Jak to dokážete? Modlite se za to?“ „Ne, zkrátka — zkrátka vstanu!“

ZRAVOST vepře je příslušná. Sežere kdejaký odpad. Křesťan musí pečlivě hledat stravu pro svou duši. Musíš udělat smlouvu se svou duší pokud se týká výběru literatury a to dříve, než natrvalo potřísni svou mysl. Máš-li dobrou paměť, kdykoliv se ti vybaví věci, které jsi četl před drahým časem a ty si pak budeš marně z celého srdce přát: Kéž bych nikdy nebyl dopustil, abych se takto znečistil! Takové znečistění myslí chec satan v životě křestana výhodně uyužit pro své účely. Proto dobré děláme, modlime-li se podobně jako David (Z 51:12). Byl si dobré vědom tajných poblouzení, z kterých chtěl být vysvobozen (Z 19:13). V knize Leviticus, 16. kapitole, která nám ukazuje, jak Bůh zachází s hřichem, je hřich jmenován čtyřikrát, z toho je třikrát ve spojení s nečistotou. Proto znova a znova oceňujeme prosbu Davidovu o očištění po jeho vlastním, bolestném pádu: „Umyj mne a nad sníh bělejší budu“ (Z 51:9).

Svině můžeme umýt a chránit ji před jejím přirozeným prostředím, ale v tom okamžiku, kdy se jí podaří uniknout z dohledu, vrátí se do kalu a vyválí se v něm (2Pt 2:22). Ona bude projevovat vždy svou svinskou přirozenost tak, jako beránek přirozenost beránci. Pust obě zvířata do přírody. Ve chvíli najdeš svini v blátě a ovečku na čisté pastvě.

Jaká je tvá povaha? Čím se duševně živíš? Bavi tě duševní odpad? Chraň se, aby ses neklamal! Díky Bohu za Jeho dílo milosti ve tvém srdci, ale obdržel jsi také novou přirozenost? Jsi Božím dítětem? Je ti také milé to, co je milé Bohu a nenávidíš to, co nenávidí Bůh? Nasycuj svou duši na zelených pastvách Jeho Slova.

D. L. Moody na cestě do evangelizačního shromáždění v Chicagu zpozoroval stádo vepřů, které se hnalo přímo do jatek bez pochánění. To bylo nevyklé. Když se na to zeptal honce, ten si poklepal na kapsu a s úsměvem řekl: „Tady mám fazole. Vždy po několika krocích pustím jednu nebo dvě na zem. Vepři se hrnou za mnou, aby je mohli sebrat a tak je bez námahy dostanu na jatky.“ Moody použil tohoto příkladu v evangelizačním shromáždění a řekl: „Dábel vybírá fazole, které hází před vás. Jednomu hodí sport, druhému pití, třetimu tělesný požitek nebo dostihy, špatnou literaturu. Dá vám co chcete a tak vás snadnovláká do pekla.“

Uvažujte sami, nejste-li někde v něčem oklamáni a neubíráte-li se cestou dolů při sbírání dáblových fazolí. Byli takoví, kteří vyznali Pána Ježíše nějaký čas dobře za Ním běželi, potom však zhličili nějakou dáblovou návodu a kde jsou nyní? Jsí-li ze stádce Dobrého Pastýře, drž se těsně při Něm na Jeho zelených pastvách a v obecenství s ostatními vykoupenými. Cvič ony tři znaky, které má každá věrná ovečka — ucho, tělo a nohy (J 10:27).

připr. D. Z.

Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem,
celou svou silou
i celou svou myslí,
a svého bližního jako sám sebe.

V alné shromáždění Regionálního sdružení Křesťanské mirově konference v ČSSR se konalo 20. února 1979 v hotelu Internacionál v Praze za účasti zástupců státní správy v čele s ředitelem sekretariátu pro věci církevní při Úřadu předsednictva vlády ČSSR.

Zahajovací pobožnost na téma Mt 13:24–30 vykonal prof. dr. Amedeo Molnár. Podrobnnou zprávu o činnosti za minulý jubilejný rok, zejména o výsledcích a úkolech vytyčených 5. Všeckřesťanským mirovým shromážděním z června minulého roku v Praze, jakož i o novém plánu práce RS KMK na letošní rok, podal doc. dr. Šurávský. O činnosti mirových výborů podali zprávu zástupci církví, jejichž iniciativu ve prospěch všech ušlechtilých, vlasteneckých a mirových cílů pozitivně ocenil a jmenem státní správy za ni podekoval ve svém pozdravném projevu ředitel SVC při Úřadu předsednictva vlády dr. Karel Hruza.

Shromáždění vyslechlo s pozorností pozdrav a informace generálního tajemníka KMK L. Miličovského o současných akcích a důrazech mirového hnutí věřících lidí, který apeloval na pravou křesťanskou solidaritu zejména s trpícími věřícími lidmi tzv. „třetího světa“ pod jmenem imperialistického, kolonialistického a rasistického násilnictví. Dr. Urban oslovil shromáždění jménem Ekumenické rady církvi slovy Z 85:11, v němž zdůraznil nedělitelnost míru se spravedlností, a děkan Komenského fakulty prof. dr. Smolík podal zprávu o výsledcích a duchu posledního zasedání Světové rady církvi na Jamajce.

V závěru jednání byl přijat text pozdravného dopisu, adresovaného velvyslancům Vietnamské socialistické republiky, z něhož vyjímáme: „...Po léta jsme s živou sympatií sledovali zápas Vietnamců o svobodu, nezávislost a nastolení sociální spravedlnosti. V těchto významných okamžicích jim přejeme, aby tyto hodnoty tak bolestně získané, jim zůstaly zachovány a mír byl obnoven.“

-r-

ŠIMON CYRENECKÝ A MY

Byl Pán skutečně zcela opuštěn od lidí a bez pomoci ve svém utrpení? Synoptici shodně hovoří o Šimonovi Cyrenenském, že nesl jeho kříž. Z jejich stručného popisu ani zcela jasné nevysvítá, že by vůbec Pán sám svůj kříž nesl. Naproti tomu o tom, že Pán nesl svůj kříž, hovoří pouze Jan 19:17, u kterého však právě zmínka o Šimonu Cyrenenském chybí! Proč? A konečně i jiný problém – „Tlačil pres (Božího soudu) Pán sám“ (viz Iz 63:3), nebo měl pomocníka právě v souvislosti s křížem? Není zde jistý rozpor v Písme?

V čem se vlastně zprávy synoptiků odlišují a současně navzájem doplňují?

MATOUŠ hovoří nejdříve o nalezení člověka Cyrenenského jménem Šimona a pak teprve o jeho přinucení k nesení Ježíšova kříže (Mt 27:32);

MAREK se zaměřuje především na ono přinucení nějakého Šimona Cyrenenského, aby nesl Ježíšův kříž, dále na jeho pomíjení poslední cesty Póně a nakonec o východním mistře Šimonovy cesty z pole Alexandrova a Rufova (Mk 15:21);

LUKÁŠ se zmíňuje nejprve o chycení Šimona nějakého Cyrenenského, jdoucího z pole a pak o vložení kříže na něj a jeho nesení za Ježíšem (L 23:26).

Všichni tři mluví společně o „vedení Pána Ježíše k ukřižování“ – Matouš „žoldnéři a veškerou rotou“, Marek „lidem, žoldnéři a veškerou zbreri“ a Lukáš „vším množstvím spolu“ (mezi nimiž se rozmáhaly nejen jeho hlasy, ale i předních kněží – inspirátörů exekuce). Co nám všecky tyto zmínky připomínají?

1. že k nesení „Ježíšova kříže“ či „kříže pro Pána“ nelze ani za odměnu tím méně nezíštně a dobrovolně získat nějakého člověka pro jeho odpor ke kříži vůbec!

2. že pro tento účel se „nikdo nedohodl“, pouze nějaký „bezprávný nevolník“, aby se „plnoprávný“ a „čestný“ člověk nepotupil a „nezahodil“ před lidmi a i ten „nevolník“ se ještě musí hledat a shánět, aby byl a vůbec mohl být nalezen!

3. že i toho „nevolníka“ je nutno honit a pronásledovat tak dlouho, až je přímo dopaden – chycen!

4. že i ten „nevolník“ se zoufale brání a musí být přinucen násilím k povolnosti vložení kříže na něj a k nesení za Pánum Ježíšem, (který má daleko více trpěti na něm, než pod ním!).

5. že lidé (tj. „lid“, „žoldnéři“, „zbrer“, „veškerý dav“ i s „předními kněžími“) vedou zcela ochotně a solidárně Pána Ježíše na smrt, aniž by se dali jím vést k životu!

6. že ta zotročující „lidská pole“ inspiruje člověka k opomíjení Pána a jeho cesty na Golgotu pro vlastní „jeruzálemskou perspektivu odpočinutí a pokoje“.

7. že to pole je stejně jen cizí – otce Alexandrova a Rufova, (který se ho pravděpodobně těžko vzdá) a nás život v závislosti na něm snižuje naši hodnotu pouze na úroveň „nějakého“ – tedy neznámého a bezvýznamného Šimona mezi ještě bezvýznamnějšími Cyrenenskými! Na druhé straně však spojení našeho života s Kristem a jeho křížem nás činí hodný Boží zmínky, byť je naše angažování jenom tak „šimonovské“! Jaká to pravdivá skutečnost, že se člověk kříži zásadně vyhýbá, před ním utíká, zoufale se ho snaží zbavit... a že to nikdy není Pán, který jej na tebe vkládá násilím, ale „lid“ s „žoldnéři“, „zbrer“ a „předními kněžími“!

A když člověk ani ten svůj vlastní nechce a neumí nést bez odporu, stýskání a reptání, jak by chtěl a uměl přijímat a nést cizí kříže – především ten Ježíšův?

Ale zde je právě to JANOVO vidění oné vnitřní skryté pravdy:

JAN toho Šimona Cyrenenského v souvislosti s křížem Kristovým a jeho nesením nevidí a nechce vidět! Vždyť ten nás odpor to násilnictví a přinucování k nesení jeho kříže nemůže být žádnou pomocí a povzbuzením trpící Boží lásce – trpícímu Pánu! Jan nemá za úkol popisovat to, co se nám může jevit svou fyzickou existenci jako pomoc či služba Pánu – Jan vidí Ježíšovo srdce!

A přece čteme jeden výraz, který je tentokrát ve všech čtyřech evangelích shodný! Nemýlí se synoptici a sám Jan, když o onom kříži hovoří jako o kříži Pána Ježíše – o kříži „jeho“? Copak byl vůbec jeho? Pro nevinného Božího Syna to byl

naprosto cizí kříž – Barabášův, tvůj, můj – všech nás (oho „davu“, „žoldnéřů“, „zbrer“ včetně „předních kněží“)! Je snad proto „jeho“, že mu jej přisoudili a určili – na něj vložili a na něm přibili všichni společně se svými vůdci i s „bezmožným“ Pilátem? Nikoliv! Cožpak mohl někdo našeho Pána donutit, aby vzal na sebe cizí kříž a ten se stal jeho křížem? Vždyť On sám vydal svou duši dobrovolně na smrt. Měl moc ji položit a moc ji opět vzít podle Otcova přikázání! (J 10:18).

Pán Ježíš nepřijal cizí – ten nás kříž ani od lidí, ani od onoho Božího nepřitele – ale zcela dobrovolně z rukou svého Otce! Jedině tak se mohl stát a stal můj a tvůj kříž (na kterém byl souzen a odsouzen můj a tvůj hřich) křížem jeho!

A tak svědčí Jan: „A nesa kříž svůj, šel na místo, kteréž slove popravné...“ (J 19:17).

A takový kříž mu žádný z nás „Šimonů Cyrenenských“ nikdy nepomohl a ani nemohl pomoci nést! Ten jsme mu doveďli jen vložit na jeho ramena a „dovést jej s ním na Golgotu“! Ten mohl a musel nést jedině On sám, aby se naplnilo slovo již citovaného Iz 63:3! Proto Jan ve svém evangeliu Šimona Cyrenenského nepotrebbe, ale zaměřuje náš pohled cele jen na Pána Ježíše samého! A jaký to rozdíl:

1. Bůh ho nemusel hledat pro nesení kříže –
Pán Ježíš, jeho milý Syn se přihlásil sám (Iz 6:8),
2. Bůh se nezalekl hanby, potupu a zlořečení kříže pro odsouzence –
Pán Ježíš svým křížem zjevil dokonalou poslušnost Otci a nám svou lásku svou dobrovolnou zástupnou obětí, (L 12:49–50),
3. Bůh „živý“ a „života“ neměl zalíbení v kříži smrti pro nás – proto Pán Ježíš jej ráději vzal sám, aby skrze něj přemohl smrt a dal nám věčný život,
4. Bůh nešel cestou sobectví a nevšímavosti z pole tohoto světa do „Jeruzálema svého pokoje“, od kříže do odpočinutí (1K 15:53–57, J 10:28) – ale právě naopak: Pán Ježíš jde cestou ze slávy na to „naše pole“ – zlořečenou zemi; z Otcovy přítomnosti do největší práce své duše v hanbě, bolesti, zlořečenství a v opuštěnosti kříže! (Zd 5:7),
5. Bůh nezůstal skrytý, neznámý a nepoznatelný –
Pán Ježíš dokonale zjevil plnost Božství tělesně – a to právě v golgotském kříži a v jeho duchu! (Ko 2:9, 2K 3:18).

Ano – nikdo není jako On, protože nikdo nemohl učinit z bolesti hanby a zlořečenství našeho kříže to, co učinil jeho dobrovolným přijetím Pán Ježíš Kristus: dokonalé oslavění. Otce a dokonalé zjevení plnosti božství tělesné k naší spásě a věčnému životu! Cím je ti JEHO kříž a cím je ti TVŮJ vlastní kříž ve srovnání s Ním a Jeho láskou? (2K 3:18).

Kk

MÁLO ZNÁMÉ SLOVO PÍSMA

Kralická Bible a Karaf. překlad:

„Abyste poctivě chodili před těmi, kteříž jsou vně a v nižemž abyste neměli nedostatku“ (1Te 4:12).

Slovenská Bible Praha 1964: „... a nepotrebovali nikoho.“

Dr COL: „... a nic cizího nepotrebovali.“

Prof. Žilková, Dr Petrů: „... a budete na všech nezávisli.“

Schlachter a Elb. Bible: „... und niemandes bedürft.“

Prof. Menge: „... und niemandes Unterstützung bedürft.“

Luther: „... und niemandes Unterstützung bedürft.“

Slov. Bible Augsburg.: „... a nepotrebovali ste (pomoci) nikoho.“

Ptáte se MY ODPOVÍDÁME . . .

Jedla Eva jablko?

Nejedla, jedla „ovoce“ (Gn 3:2, 3, 6). Strom, z něhož jedla, se jmenoval „strom vědění dobrého a zlého“. Nechala se „poučit“ od satana, místo, aby zůstala u Boha a Jemu důvěrovala. Tím, že vírou přijala satanova „poučení“, „budete jako bohové“, ztratila svou čistou a neporušenou přirozenost pro ducha, duši i tělo (Gn 2:9 a 17).

Má dnešní člověk spoluvinu na Adamově pádu?

Nemá. Zadarmo byl prodán, tudiž také zadarmo vykoupen. Nemá spoluvinu na Adamově pádu, ale s Adamem a v něm vypadl z božské linie. Člověk je smířen v Kristu, v tom „druhém Adamovi“, s Bohem, pokud pokorně uzná svůj padlý stav a Pánu děkuje za Jeho oběť na Golgotě (1z 52:3).

Jsou mezi osobními hřichy také „malé hřichy“?

Ne. Každý hřich je nekonečnou úrážkou Boha. Je tedy jen „velký“. Přesto však je rozdíl mezi velkými, většími a zcela velkými hřichy: jednoduché hřichy, sklonky, rouhání, ohavnosti a rouhání proti Duchu svatému.

Mohou „svatí“ vyslyšet naše modlitby? Jsou již nahoré, v nebi u Otce?

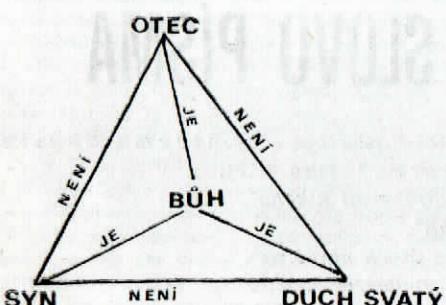
Nemohou. Všichni svatí, to znamená dítky Boží, posvěcené krví Beránkovou, všichni znovuzrození lidé jsou již „u Pána“ (Fp 1:23), ale přesto ještě očekávají „tělo slávy“, které obdrží při vtržení církve jako nevěsty k Pánu (1Te 4:16). Nejsou všepodouci, aby se mohli zabývat našimi potřebami. Jen o Pánu je řeč jako o „orodovníku a přimluvci“ (1J 2:1, R 8:24).

Nespolehlí tedy na „svaté“ nějakého náboženství, nýbrž jenom na Pána Ježíše, svého Spasitele, toho velkého Velekněze (Žd 6:20, 8:1, Mk 9:7-8). On je tam u Otce a obhajuje tě jako velekněz ve svatyni svatých proti obžalobám tohoto zlostníka.

Chce Bůh válku?

Nechce. On chce zachránit lidské duše, pokud trvá čas milosti. Většinou Ho však lidé hledají v dobách zlých, v dobách utrpení a zkoušek. Války jsou od té doby, kdy vnikl hřich do lidských srdcí, a budou tak dlouho, pokud bude v lidských srdcích panovat (J 14:27 a 16:33).

Je výraz „trojjediný Bůh“ biblický?

Výraz „Trojice“, nebo „trojjediný“ Bůh není v Písme uveden. Je však povšechně přijatý, protože je adekvátní zjeveným Božím pravdám v Písme. Bůh vystupuje ve třech osobách: Otec, Syn a Duch a ti tři jsou jedno, jak to jen nedokonale vystihuje následující obrázek.

Ačkoliv Otec, Syn a Duch svatý jsou různými osobami, nemají své samostatné bytí odděleno od ostatních osob v Trojici, jsouce v dokonalé jednotě (J 14:8-11, Ko 2:9, Mk 16:16)! Kdo přijme Pána Ježíše, přijme rovněž Otce (J 14:23) i Ducha svatého (Mt 12:28, J 1:32-32). Oddělení jedné božské osoby od ostatních přivádí k triteismu (víra ve tři bohy) a do úchytek, zvláště v pohledech na osobu a působení Ducha svatého. Na druhé straně je jiný extrém — považovat Otce, Syna a Ducha svatého pouze za jednu Boží osobu

ve třech podobách. Pán Ježíš se obrací k Otci s oslovením „Ty“ a o Duchu svatém mluví ve 3. osobě — „On“. Bůh sám je tajemstvím, které člověk nemůže pochopit, vždyť jinak by Bůh nebyl Bohem. Proto se nesnažme našim omezeným rozumem pochopit nepochopitelného, věčného, slavného a mocného Boha.

POTOM BUDEŠ VEDIET

Spomeň v žiaľu plnej dobe,
v temrave keď srdeč iká, —
— koberec to rubom zdá sa,
ktorý Otec v nebi tká.

Zrieš jak bežia rady nitiek
sem-tam v matnom križení,
zdajú sa to samé vady
v pestrých barvách zmätenej.
Ale počkaj, duša milá
uvidíš keď dieľa líč!

Užasneš, až objaviš tam
nádher naraz natišic.

Zvoláš isto v prekvapení
skvostov nad tým obrazom:
— Nikde chyba v prevedení,
strácam slová úžasom.

Chápeš, čo chce Pán Boh vravieť
kobercom aj tebe dnes?
Dôveruj mu v každej dobe,
hoci bôl ta plní des.
Pride doba, spoznás prečo
v trápení si, žiali žil...
Skloniš sa, a podakuješ:

„Všetko dobré učinil!“

pripr.-jk

PUBLIKÁNOVO VYZNÁNÍ

V původním řeckém textu tato slova znamenají: „Bože, usmíř mne, hříšnika, sám se sebou!“

Zde znali jen jediný způsob usmíření s Bohem, a to prostřednictvím oběti. Pravděpodobně v tutéž hodinu, kdy se publikán takto modlil, hořela na oltáři v chráme zápalná oběť beránka za jeho hřich.

S námi je tomu podobně. Pán Bůh však ukazuje člověku na Beránka Božího, umírajícího na golgotském kříži za naše hřichy a prolévajícího svou svatou krev. On, který nám otevřeně pověděl, co je v nás a jací jsme, postaral se také o shlazení našich hřichů. Pán Ježíš byl tím Beránkem, určeným k zabití pro naše hřichy již před ustanovením světa. V něm, jenž tisíce na kříži umíral, jsou mé hřichy nadobro shlazeny. Jestliže tyto hřichy pokorně vyznám a spořechnu se věrou na jeho svatou krev, budou navždy očištěny a smyty. Pokoj Boží zavládne v mému srdci a já budu mít nové, radostné obecenství se svým Bohem a budu chodit v jeho světle.

-rh

MYŠLENKY O MODLITBE

Naša túžba je rovnaká, ako túžba učeníkov Pána Ježiša: „Pane, nás modliť sa: Vzorým modlitebníkom bol Pán Ježiš, „ktorý vo dňoch svojho ľudského tela sa silným krikom a so slzami obeťou doniesol prosby a úpenlivé modlitby k tomu, ktorý ho mohol zachrániť od smrti a bol vyslyšaný pre svoju bohabojnosť“ (Žd 5:7).

Len opravdové a pokorné modlitby pre rážajú nebesia (Iz 65:24). Boh má záľubu len v skrušených a pokorných modlitbách (Iz 30:19). V modlitbe nesmieme vidieť donucovací prostriedok na splnenie všetkých našich záujmov.

Modlitba má byť pokorná (Iz 58:9), skrušená, opravdová a vytrvalá!

Modlitba je mocná bráňa kresťana, ktoréj sa aj satan bojí. Lebo diabol všeličo robi, aj verí, ale sa nikdy nemodlí. Opravdová modlitba kresťana pokoruje, ale aj povznáša.

1. Čo je modlitba?

Modlitba je:

- pozdvihnutie srdca a myseľ k Bohu (Iz 55:6)
- veľké právo dané ľuďom od Boha (Iz 59:1)
- žiadost, ktorú musíme adresovať
- zápas, ale nie zápas s Bohom, ale sám sebou; až som sám sebou premožený, mám právo na vypočutie
- bezdrôtový telefón zabezpečujúci spojenie človeka s Bohom
- rozhovor dvoch bytostí, ktoré si majú čo povedať
- výkon srdca, a nie jazyka (Jr 33:3)
- sila pôsobiaca na blízko i na diaľku.

Modlitba nie je nikdy slabosť, ale sila, preto sa nikdy nehanbi, že sa modlís.

Modlitba je dýchaním kresťana. Má dve fázy:

- a) vydýchnutie – všetky Božie slová a roz-

kazy pohlcovať do seba (Ez 2:8, 3:1:2),

b) vydýchnutie – to sú tie naše modlitby, prosby a ďakovania, nás úpenlivý krik k Bohu; (Žd 5:7, Iz 38:5).

Každá úprimná modlitba má zárukú Božieho vypočutia (2Kr 19:20). Jeden vzácný Boží muž o modlitbe povedal: „Keby som ešte raz mohol žiť život po znovuzrodení, tak by som menej číhal, menej spieval, menej cestoval, menej kázať a viac sa modlil.“

Modlitba je mocná ohraďa, mocný mür okolo kresťana, v ktorom uviaznu všetky šípy satanove. Modlitba je pre kresťana vždy rentabilná (1Pt 5:7).

Pán Ježiš bol najväčším modlitebníkom: modlil sa ráno (Mk 1:35), večer (Mt 14:23), celú noc (L 6:12). My máme našu túžbu: Pane, nauč aj nás tak sa modliti

2. Prečo sa modlím?

Modlím sa preto, aby som prišiel do styku s Bohom. Modlitba nás nič nestojí, ale krze modlitbu dosahujeme veci, ktoré majú veľkú hodnotu.

Modlím sa preto, aby sa mi s úspechom zdarila práca dňa (1M 24:12). Modlím sa preto, aby po mojom boku stál môj Pán a my dvaja spolu už dačo zmôžeme (Iz 58:11). Modlitbami sa zadávame svojich synovských práv – a nebeskému Otčovi sa to líbí.

Modlitba prímluvná – za niekoho – tiež prináša svoje ovocie. Príklad: Istý chlapec prišiel k veriacemu lekárnikovi vziať lieky pre svoju chorú matku. Lekár na miesto lieku dal omylom chlapcovu prudký jed. Chlapec s jedom odišiel. Lekárnik po chvíli zistil omyl a uvedomil si strašné následky jedu. Rýchle sa hodil na kolena a prosil Pána, aby použitie jedu znemožnil. Len čo vstal od modlitby, chlapec prišiel s placom naspäť, že spadol a ťažkáka sa rozbiela. Lekárnik sa znova hodil na kolena a ďakoval Pánovi, že mu tak rýchle odpovedal na jeho modlitbu.

Istý vrah takto povedal: „Kým som sa modlieval, bol som poriadnym človekom.

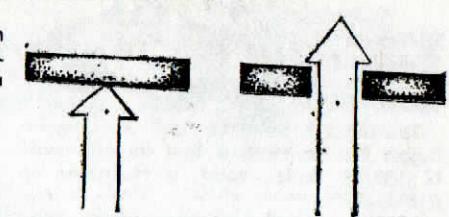
Akonáhle som sa prestal modliť, stal som sa opilcom, kartárom a vrahom.“

Modlím sa teda preto, že z toho mám osobný i spoločný zisk, radosť a požehnanie pre seba i pre tých, za ktorých sa modlím.

3. Kedy sa modlím?

4. Kde sa modlím?

Pravý kresťan sa modlí na každom mieste a v každej situácii. Niet takej hibky, z ktorej by opravdová modlitba nevzlietla k Bohu. Niet takého žalára, v ktorom by úprimné modlitby veriacich zostali zatvorené. Nezáleží na tom, kde sa modlím, ale ako sa modlím. Eliáš sa modlil na hore Karmel. Daniel sa modlil v jame levov. Jonáš sa modlil v bruchu veľkej ryby. Pán Ježiš sa modlil na kríži. Peter v žalári. Pavol sa Silasom zovrení v klade. Kresťania prvotnej cirkvi v arénach medzi dravcami. Modlili sa v ovčích a kožích kožiach, v jaskyniach a všelijakých dierach v zemi a Boh všetky tieto modlitby počul (Žd 55:18).

Modlitbou ešte nikdo nič nezmeškal; ako kosec sa nezdružuje v kosení brúsením svojej kosy, tak sa kresťan nezdružuje modlitbou v práci. V jednom talianskom chráme je obraz znázorňujúci požehnanie modlitby. Roľník kŕčači na kolencach a modli sa, za ten čas orie jeho pluhom anjel. Oráč teda nič nezmeškal.

Učinne sa modlí ten, kto sa modlí úprimne. Diabol môže načas okradnúť kresťana o radosť, o úsmev, ale o modlitbu nikdy. Iba keby ju niekto naschvál nepoužíval. V každej situácii sa môžeš predsa modliť. Diabol Joba okradol o všetko, čo mal, ale modlitba zostala v jeho srdci i na jeho perách. Aj keď bol v najväčszej telesnej a duševnej bolesti a skúške, v srdci sa tiško modlil.

V zmysle príkazu Božieho Slova: „Ne-prestajne sa modlite!“ (1Ts 5:17) sa modlilo aj jedno služobné dievča. Pri obliekaní prosila Pána, aby ju priodel rúchom svojej spravodlivosti a ďakovala Mu za to, pri umývaní ďakovala, že jej duša bola obmytá krvou Kristovou. Pri kladení ohňa prosila, aby ju vždy hriala láska Kristova. Pri zažíhani svetla zavzdychala, aby v nej vždy svetilo to svetlo, ktoré zažal Kristus. A vôbec, pri každej práci si vedela nájsť primerený povzduch k Bohu.

Jeden zbožný človek bol pozvaný na obed do „lepšej“ spoločnosti. Pred jedlom sa pomodlil. Jeden z prítomných hostí sa ho posmešne opýtal: „A to sa u vás doma každý modlí?“ „Nie, prosíta a teliatka pristupujú aj u nás k váľovi bez modlenia.“

Povýšenie modlitby zostávajú na zemi. Pokorné sa vznášajú k nebesiam. Nie každú našu modlitbu môže Pán prijať a splniť. Veľký mysliteľ Ambrozius povedal: „Naše modlitby sa podobajú kytičke diefta, ktoré nazbieralo a podalo otcovi. Nie sú tam len kvety, ale aj všeljaké zeleniny. Medzi nimi aj jedovaté, ktoré treba vyhodiť“ (Jk 4:3).

Na niektorú našu modlitbu Pán hned neodpovedá, ale čaká a díva sa na nás a skúma našu modlitbu i výtrvalosť (Jb 30:20). Boh požehnal Joba, až keď tento všetko zemskej zavrhol a oľutoval (Jb 52:3–6).

CHCEŠ VITAZIŤ V POKUŠENÍ?

DOVOĽ, ABY KRISTUS ÚPLNE ZVITAZIL NAD TEBOU.

5. Ako sa modlím?

Ja volám k Bohu (Ž 55:2-3). Upozorňujem Ho na seba a Boh mi odpovedá (Ž 138:3). Budeš volať, a Hosподin sa ti ohľasi.

Modlim sa tak, že porovnávam seba s Bohom, ako publikán, nie seba s človekom, ako farizeus. Porovnávanie človeka s Bohom pokoruje, človeka s človekom povyšuje. Máme sa modliť tak, aby sme si dopredu modlitbou zaistili víťazstvo a do boja už ísli ako víťazi (Ž 143:1-11).

Modlitebná hodina sa má rozlišovať od biblickej, lebo na biblickej hodine hovorí Boh ku mne a ja počúvam – na modlitebnej hodine ja hovorím k Bohu a On má počúva. Modlitebná hodina nemá byť na nič iné sústredená, len na

modlitbu. Najcennejšia modlitba je modlitba so slzami (Nh 1:4-11). Najkrajším doplnkom našich modlitieb sú slzy – pravého pokánia, – pravého pohnutia.

Modlitbu nepovažujeme len za povinnosť, ale divame sa na nu ako na právo dané len Božím deťom.

Slávny mysliteľ Spinoza v roku 1677 ako 45-ročný ležal v tuberkulóze a ťiel v ústrety smrti. Plakal, že sa nevie modliť. My, keďže sa vieme modliť, využívame toto právo (2Kr 20:2-3).

Kto pri svojej modlitbe sám nie je prítomný, nemôže žiadať, aby mu bol Boh prítomný.

Na začiatku každej našej práce má byť modlitba a prosba. Na konci každej našej práce má byť ďakovanie a chvála.

Veľký hudobník J. S. Bach na začiatku každej svojej skladby napísal: „Pane, pomôž!“ A na konci napísal slová: „Soli Deo Gloria“ (jedine Bohu sláva).

-pk

PANE JEŽIŠI KRISTE,

stúj PRED námi, abychom Tě mohli poznávat;
stúj ZA námi a postrukuj nás kupředu;
jdi VEDLE nás a veď nás;
bud' KOLEM nás a zachovávej nás;
bud' V nás a obzív nás;
bud' NAD námi a požehnej nás.

O. L. Haman (1907-1978)

Dodatek redakcie k článku „Neužitečný služebník“, otištenejmu na předposlední stránce obálky:

Tento článok otiskujeme ako dobrú aktuálnu aplikaci uvedeného tématu (odvození – využití textu ve správném duchu pro jinou oblast než je původně miněná).

Pravý výklad evangelijních textů se věm s vztahuje v první řadě na Izraele, jemuž je vlastně Mesiáš zaslíben a poslan. Proto „zlým“ a „lenivým“ služebníkem je miněn současný duchovní stav a vztah Židů – povolaných Božích služebníků – za časů Pána Ježiše k pravému Mesiáši – dárci hriven – oproti minulým, dějiným érám Izraele (dobrým a pilným, souzení a zavržení).

STOPY KE KŘÍŽU

SERIAL 9

„A když přišel Josef k bratřím svým, strhli z něho sukni jeho, sukni proměnných barev, kterouž měl na sobě. A pochopivše, uvrhli jej do cisterny. Cisterna pak ta byla prázdná, v níž nebylo vody.“

1. Mojžíšova 37:23, 24

V blízkosti kopce u Dotoain je velký nomádský tábor. Deset synů Božího muže Jákoba zde pase svá stáda. Ducha jejich otce je zde však cítit pramálo. Nepotřebuje Boha. A proto jsou zcela rádi, že s nimi není jejich bratr Josef. Nenávidí tohoto Josefa, který se pořád drží otce a „chodí po Božích cestách“.

Jednoho dne se však Josef objevuje mezi nimi. Poslal jej za nimi jejich otec. Bratři vzpláli nenávisti, když jej uviděli. „Pojdte, zabijme jej!“ – to byla jejich první myšlenka. A když došel až k nim, přátelsky, nic netuše, tu se shrkli kolem něj. Surové ruce strhly jeho pestrou sukničku, kterou mu daroval otec. Svázali jej a hodili do prázdné studny.

Ted by mohl někdo říci: „To je toho! V životě jsou horší projevy nenávisti! Co je méně po této staré věci!“ Neříkejte to, vždyť tato událost je zapsána ve Starém zákoně, o němž někdo správně řekl, že je slabikářem k Novému zákonu. Tento Josef v jámě je předobrazem ukřižovaného Božího Syna. Podivejme se, v čem:

1. Nenávist bratří

Cím více se zabývám příběhem o Josefově, tím více mi vystupuje do popředí Pán Ježiš. Vzájemná podobnost je úžasná.

„A když přišel Josef k bratřím svým...“ Josef opustil bohaté stánky svého otce a šel za svými bratry, kteří žili v horké stepi, plné nebezpečí a nástrah. Stejně přišel i Boží Syn k nám. Pavel říká: „Nic nelpěl na své vzněšenosť, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzlal na sebe přirozenost služebníka a stal se jako jeden z lidí...“ Přišel jako Josef, pln lásky a s rozpřáženýma rukama.

„...strhli z něho sukni jeho...“ Právě tato událost hrála obzvláštní roli v utrpení Pána. I Boží Syn byl ponížen tím, že z něho strhli šaty. A když byl ukřižován, vojáci se posadili a losovali o jeho sukničku.

„Vzali ho a hodili do jámy. Jáma byla prázdná, bez vody.“ Stejným způsobem uchvátili surové ruce lidí Božího Syna a přibily jej na kříž. A slyším hlas umírajícího: „Zízním!“

Bible nám vysvětluje, proč bratři Josefa tak nenáviděli. Bůh mu ukázal ve snu, že bude jejich pánem. To rozpáliло jejich nenávist. Jako bychom slyšeli: „Nechceme, aby tento nad námi panoval!“ Jako bychom měli před očima obdobnou scénu: V noci před velikonočním pátkem stojí Pán Ježiš před veleradou. A tu na něj uhodí velekněz: „Zaklínám té skrz Boha živého, abys nám pověděl, jsi-li ty Kristus...“ (Mt 26:63). A Pán Ježiš odpovídá s plnou svrchovaností: „Ty jsi řekl! Ale však pravím vám: od tohoto času užíte Syna člověka, sedícího na pravici moci Boží...“ V tu chvíli propukla nenávist naplno: „Nechceme, aby tento panoval nad námi!“

Josefovi bratři se svou nenávistí vůbec netrápili. Nepřemýšleli o tom, že tak vlastně nenávidí svého otce. Dnes je tomu stejně. Neobrácený člověk nechce Pána Ježiše, protože nechce Boha. Nestojí o něj – i přes všechno případné předstírané křesťanství a přes svou zbožnost.

V roce 1775 se objevila zvláštní knížka: „Důkaz, že Vestfálci ukřižovali Krista“. Ne, to nebyli jen Vestfálci, to jsme byli my všichni... Jak hluboká změna se musí stát – a to je znovuzrození – než se naučíme říkat: „Ty jsi ten, jehož miluje má duše!“

2. Přehozené role!

Dovedu si představit, jak bratři stojí kolem studny a divají se s opovržením na svého bratra, nad kterým právě vnesli rozsudek. Napadlo mi, že zde jsou vlastně nesmylně zaměněné role. Potříli kdo do této jámy, pak to byli právě tito bratři. A Josef měl být jejich soudcem.

Vstupme teď pod kříž Pána Ježíše. Nikdy nebyly role tak neuvěřitelně přehozeny jako právě zde. Pán Ježíš, kterému nebeský Otec předal všechn soud, je zde v roli odsouzence. A my, kteří jsme odsouzeni, stojíme kolem kříže jako jeho soudci.

Kdo chce porozumět kříži Pána Ježíše, musí nejprve pochopit, že odsouzeni jsme my. Přestaňme se na chvíli ohánět našimi dobrými srdci a šlechetnými úmysly! Před Bohem jsme odsouzeni. Jsme hřšíci, propadli pekle! Naše doba ztratila smysl pro poznání této skutečnosti. Hodně se hovoří o vině. Ale každý hledá tu vinu mimo sebe.

Jak jinak je tomu ve světě Bible! Když se David prohřešil na Uriášovi a uvědomil si, co vlastně udělal, volal k Bohu: „TOBĚ samému jsem zhřešil!“ Kdo to pochopí, skloní se v obdivu před křížem a kříž se: „Nevinný je odsouzen – a já jsem svoboden!“ Přehozené role znamenají naši záchrany. „Kázeň pokoje našeho na něj vložena“, svědčí prorok Izaiáš.

3. Boží řešení

Josefův život je uměleckým dílem Boha. Bratři se chtěli Josefa zbavit. Proto ho nakonec prodali jako otroka do Egypta.

Pak přišel hrozný hlad, ve kterém by zahynuli nejen Egyptané, ale i Josefově bratři, kdyby tento Josef, který se mezičim stal skutečným pámem Egypta, nezasáhl a nezachránil je. Kdyby jej bratři nezavrhli – nebyli by vysvobozeni v době hladu. A stejným způsobem – můžeme říci dále – kdyby lidská nenávist neukřižovala Božího Syna, nebylo by pro nás záchrany ani pro časnost, ani pro věčnost. Tak i předivné jsou Boží cesty.

Studnice v Dotain znamenala počátek veliké záchrany. Jak velice je tato studnice obrazem kříže, v němž je naše spásy!

Sotva třicetiletý požehnaný probuzenecký kazatel Hofacker řekl v hodinu své smrti při pohledu na Spasitele na kříži: „To je muž, jehož mám rád! Kdybych nevěděl, že jeho láská k nám je nekonečná, byl bych zcela bez naděje. Na něho spolehlám!“

To, co činí člověka tak jistým a bezpečným v hodině smrti, je také tím nejlepším pro nás pozemský život.

„Ať city moje se mění,
nezměněn zůstane jíž
pokoj, jež s Bohem mi ziskal
Spasitel skrze svůj kříž.“

W. B.

píseň nového života

Čtenáři kalendáře CESTOU ŽIVOTEM 1979 četli 11. ledna t. r. text písni MAME PRO TEBE POSELSTVÍ. Přinášíme dnes i její hudbu. Kéž je čtenář jejího textu vnitřně osloven a usvědčen Duchem svatým ze své potřeby znova se narodit a kéž je mu zjevena i skutečnost živé církve Kristovy, která je zde vystrojena slovem života ke službě hledajícím. Touto písni se uzavírá kapitola A 1 nazvaná: BÜH NAS MILUJE a dává nám přiležitost setkat se s Ním. Tuto úžasnou pravdu jsme prožili jako osobní zkušenosť, o niž se chceme rozdělit se všemi v díle A zpěvníku. CESTA K BOHU znamená znova se narodit; staré pominula a všechno je nové!

Neužitečný služebník

Na stránkách tohoto časopisu v čísle 2/1974 byla otisklá úvaha z ev. Matouše 25. kapitoly na známé podobenství o hřivnách, které řekl Pán Ježíš. Vynořuje se otázka, kdo je ménin oním „neužitečným služebníkem“, uvrženým do „téh temností zevnitřních, kde bude pláč a skřípění zábub?“ Je možné, aby to byl znovuzrozený člověk (J 10:28)?

Pán tam hovoří o království nebeském a ukázal právě předmět na podobenství o deseti pannách, že budou i takoví „věřící“, kteří nemají Ducha svatého (Nikodem ve 3. kapitole Ev. Jana) – a tím také ani života z Boha – nýbrž jen zevnější vyznání. Potom v podobenství o služebníkům ukazuje, že všichni vyznávají Jej (i když jde jen o zevnější vyznání z Boha nenarozených lidí) v důsledku toho vstoupili i přes to do poměru zodpovědnosti vůči Pánu Ježíši. Mají Jemu sloužit, pro Něho pracovat a mají jednou z toho vydávat počet.

V podobenství máme dva služebníky pracující pro Pána, aby byla ukázána rozdílnost ve svěřeném a ve schopnostech, a služebníka, jenž nečiní nic pro svého Pána. Ti, kteří pracovali, dokazují svou činnost, že znali svého Pána; věděli, co odpovídá Jeho vůli, a věděli také, že On je dobrativým Pánem, jenž si váží věrnosti a odměnuje ji. Představují věřící.

Jinak je tomu s neužitečným služebníkem. Ten neznal svého Pána, jak ukazují zřetelně verše 24. a 25., když praví: „Věděl jsem, že jsi ty člověk přísný.“ Neznal Jeho dobrativost, nikdy nenahlédl do

Jeho srdce plného lásky – a nepracoval pro něho, očkoliv i jemu bylo něco svěřeno. Může v pravdě věřící člověk mluvit o svém Pánu jako o tvrdém člověku?

Smutný bude jednou soud nad křesťanstvem jen dle jména, nad takovými světěm nazývanými „služebníky“, kteří neznají svého Pána. Mnoho z tak zvané práce pro Boží království neodpovídá Boží vůli. Mnohé se děje, že jen pro lidskou zálibu, podle lidských plánů, více či méně vědomě v protikladu vůči Slovu pravdy a z jiných nejasných a Písmu odporných pohnutek.

Neužitečný služebník je jen pouhý vyznavač, tedy duchovně nezrovnouzený „a nemající věčného života“, viz Matouše 7:22, 23! Tím je nám také vysvětlen jeho trest ve verši 30., odpovídající Boží spravedlnosti pro ty, kteří se nepokořili před Boží milostí v Kristu.

Jak nádhernou je na druhé straně odměna věrným služebníkům, jimž je řečeno Pánem: „To dobré, služebníče dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím! Vejdí v radost Pána svého.“ Nejen pouhý úspěch je odměnován, nýbrž věrnost. Věrný služebník nepracuje pro sebe, ale pro svého Pána, pro Jeho čest.

Skryti hřivny v zemi znamená dát přednost zemským věcem před prací pro Pána. „Kupceni“ (šafaření s hřivnami) je činnost pro Pána s dary a schopnostmi, které každému svěřil. Nevěrný služebník měl stejně taklik možností jako věrní služebníci.

dle H.

Zavedení nového zpěvníku a osvojení krásnějšího způsobu oslavy Boha písni v našich shromážděních a rodinách je úkolem, při němž se příští rok zeptá, co jsme údělali letos. Můžeme se naučit nové písni z kalendáře, ale pod vedením dobrého hudebníka také následující – málo, vůbec nebo špatně zpívané – písni ze zpěvníku PISNÉ STARÉ A NOVÉ, jejichž melodie přejde do nového zpěvníku beze změny: 9, 12, 15, 16, 22, 25, 30, 33, 40, 41, 47, 52, 83, 86, 117, 119, 137, 140, 142, 149, 166, 172, 186, 206, 211, 223, 225, 228, 230 z dodatku, 240, 244, 248, 249, 253, 256, 270, 276, 277, 283, 292. Budeme-li se půl hodiny před shromážděním společně učit týdně 1–2 písni, pěkně se tím i ztíšíme a ke Slovu a modlitbám naladíme.

F B F d F (a) d G⁷ C⁷

C⁷ g C F A⁷ d G C C⁷

F (d) G C C⁷ F C⁷

C⁷ F F⁷ B (f^{dim}) f^{dim} F, C⁶ d b E C⁷ F B F

1. Má - me pro te - be PO-SEL-STVÍ VÁ - ŽNÉ, že nás Bóh, Pán vše - ho a Král, nám
 2. Má - me pro te - be PO-SEL-STVÍ BO - ZI, slo - vo spá - sy pro ka - ždý čas, to
 3. Má - me pro te - be PO-SEL-STVÍ KŘÍ - ŽE, na kte - rém nás Spa - si - tel mrřel, by

je - dno - ro - ze - né - ho Sy - na a s ním vě - čný ži - vot dal, a
 po - sel - ství pra - vdy a lá - sky - ti při - ná - ši svě - tla jas, ti
 ná - ro - dům ce - lé - ho svě - ta vstup do ne - bes o - te - vřel, vstup

s ním vě - čný ži - vot dal.
 při - ná - ši svě - tla jas. Kdo se zde zno - vu ne - na - ro - dí, Bo - ží po - zvá - ní
 do ne - bes o - te - vřel.

po - mi - ne, ten krá - lo - vství Bo - ží ne - spa - tří a 1. na vě - ky
 2. v te - mno - tě za - hy - ne,
 3. bez Kri - sta